DE CARMINE XXV THEOCRITEO QUAESTIONES SELECTAE

DISSERTATIO INAUGURALIS QUAM AD SUMMOS IN PHILOSOPHIA HONORES AB AMPLISSIMO PHILOSOPHORUM ORDINE HALENSI RITE IMPETRANDOS SCRIPSIT

ERICUS FROHN
BALLENSTADIENSIS

HALIS SAXONUM
TYPIS WISCHANI ET BURKHARDTI
MDCCCCVIII

DE DISSERTATIONE PROBANDA
AD PHILOSOPHORUM ORDINEM RETTULIT
GEORGIUS WISSOWA

PARENTIBUS CARISSIMIS
SACRUM

Conspectus.

Carmen inde ab editione Romana Zachariae Calliergis *Ἡρακλῆς λεοντοφόνος* inscribi solitum, quod est inter Theocritea vigesimum quintum, utrum auctori adscribendum esset Theocrito an ignoto alicui poetae epico aetatis Alexandrinae, quaestionem a viris doctis[1]) saepius disceptatam nec tamen ad liquidum adductam, non universam denuo aggressurus sum, sed symbolam quantumvis parvam ad eam solvendam collaturus quaerens primum, quomodo in veterum poetarum imitatione auctor carminis versatus sit, deinde, quas voces aut primus aut solus usurpaverit aut nova notione induerit.

---

[1]) Ut recentissimas tantum afferam commentationes, Theocriteam carminis originem defenderunt Carolus Prinz, De Theocriti c. XXV et Moschi c. IV, Dissert. philol. Vindob. vol. V 1895 p. 68 sqq. et M. Rannow, De carminum Theocriti XXIV et XXV compositione, Festschrift Joh. Vahlen gewidmet, Berol. 1900 p. 98 sqq., a Theocrito abiudicavit Udalricus de Wilamowitz-Moellendorff, Die Textgeschichte der griechischen Bukoliker (Philol. Untersuchungen XVIII 1906) p. 218 sqq.

A. De imitatione veterum poetarum epicorum.

In vestigiis, quae in hoc poemate inveniuntur, veterum poetarum epicorum aperiendis et persequendis commentatio nostra non definietur Iliade et Odyssea, sed cetera quoque carmina epica, quae quidem ad nos pervenerunt, excutienda videbantur. Et reperiebantur in illis loci quamquam pauci, quos putarem huic poetae Alexandrino exemplo fuisse: in Hesiodi carminibus, hymnis Homericis, Batrachomyomachia, ceteris epicis poematis, quorum reliquiae supersunt perpaucae; epigrammata non praebent, quae ad hanc quaestionem faciant.

Carminis autem, de quo disputaturi sumus, poetam quicumque fuit morem illius aetatis secutum in componendis versibus Homeri, principis vatum et poeseos Graecorum epicae quasi parentis, institisse vestigiis iam pridem viri docti recte viderunt singulaque quae ad imitationem attinent collegerunt. In commentariis enim editorum cum aliorum tum Fritzschii et Hilleri multa exempla sunt collata, praeterea et in magno numero eruditarum commentationum, quae sunt de carminibus Theocriteis et genuinis et suppositiciis, e quibus C. Prinzii disputationem supra laudatam nominare sufficit, nonnulla ad hanc rem pertinentia exstant; singularem operam imitationi Homericae in hoc carmine detegendae navaverunt G. Futh [1])

[1]) G. Futh, De Theocriti poetae bucolici studiis Homericis, diss. Hal. 1876 p. 9—12. 19—21. 27—30.

et L. Genther[1]), alter versuum spondiacorum exitus, epitheta, locutiones, nomina propria Homero erepta congerendo, alter locorum ex Homeri carminibus petitorum quam diligentissimum recensum exhibendo.

Attamen denuo illam quaestionem ut aggrediar his adducor causis. Primum ne illi quidem viri doctissimi materiem exhausisse mihi videntur. Futhius enim profecto ad suum arbitrium habuit delectum: non omnes versuum partes, non omnes singulas voces, quas poeta desumpsit aut manifesta imitatione expressit, memorabiles tractavit, de ipsis versibus componendis nihil protulit, nihil de amplioribus locis; nec magis Gentherus, etsi plures locos conquisivit, rem ad umbilicum adduxit. Deinde rationem certe artis imitandi Homeri in Hercule proditae omnino non enucleaverunt, quo factum est, ut non semper rectum ferrent iudicium, sed cum minus aptos compararent locos tum idoneos omitterent. Postremo etiam Hesiodi ceterorumque quae supra iam diximus carminum epicorum locos a conditore huius carminis in usum vocatos censebam dignos, qui diligenter pertractarentur. Hi enim, qui adhuc omnino congesti non sunt, tanta necessitudine cum Iliadis et Odysseae locis coniunguntur, ut eandem in tabulam possint referri. Sed excerpsimus ex illis eas tantum versuum partes et particulas, quae ampliores et pleniores quam apud Homerum leguntur propiusque ad similitudinem huius poematis accedunt, locos vero et verba, quae eadem apud Homerum exstant, non protulimus, cum his locis poetae Theocritei *μίμησις* ad Homerum potius revocanda videretur.

Ad imitationem Homeri et posteriorum epicorum illustrandam eam optimam esse rationem censebam, ut primum de locis complures versus complectentibus, deinde de singulis versibus componendis, tum de partibus ver-

---

1) L. Genther, Über Theokrit XXV und Moschos IV, progr. gymn. Luckav. 1891 p. 3—7.

suum adhibitis, denique de singulis vocibus verba facerem. In digerenda autem et componenda materia haud pauca me debere confiteor Henrici Trueber [1]) et Ricardi Boettcher [2]) dissertationibus argumenta consimilis indolis tractantibus.

---

[1]) De hymno in Venerem Homerico. Diss. Philol. Halenses vol. XV P. 2, Hal. 1903.

[2]) De hymno in Mercurium Homerico, Halis 1906 (Pars I diss. Hal. 1905).

I. De aliquot locorum complures versus complectentium compositione.

Homerus, cum de Herculis laboribus nihil narraverit, sed nominaverit tantum heroem illum, carminis auctori in ipsis iis, quae apud Augiam acta essent, describendis exemplum esse non potuit, sed imitatio universa spectat ad rationem narrandi ac dictionem. Tamen non est cur mireris, quod haud raro etiam ampliores sententiae ex Homero depromptae verbis plus minusve similibus expressae sunt.

Prima primae in carminis orationis verba (v. 3—6)

ἔκ τοι ξεῖνε πρόφρων μυθήσομαι ὅσσ᾽ ἐρεείνεις,
Ἑρμέω ἁζόμενος δεινὴν ὄπιν εἰνοδίοιο·
τὸν γάρ φασι μέγιστον ἐπουρανίων κεχολῶσθαι,
εἴ κεν ὁδοῦ ζαχρεῖον ἀνήνηταί τις ὁδίτην

sine dubio formata sunt ad exemplum Odysseae *ο* 318 sqq.

ἐκ γάρ τοι ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο καί μοι ἄκουσον·
Ἑρμείαο ἕκητι διακτόρου, ὅς ῥά τε πάντων
ἀνθρώπων ἔργοισι χάριν καὶ κῦδος ὀπάζει.

Quamvis enim utriusque loci sententiae non plane inter se congruant, tamen indoles versuum atque structura sunt simillimae; namque res profecto ita se habet, ut et illo Homerico loco et in huius carminis versibus allatis is, qui loquitur, alterum edocere velit et primum quidem provocet ad Mercurium eiusque virtutem. Poeta autem in sententia ad usum suum translata pro ingenio suo neutiquam adquievit, sed mutatis verbis adtexuit mentionem novam Mercurii vialis recusatam itineris indicationem ulcisci soliti.

Transeamus ad versus 38—41, quibus de advena dicitur, qui ipsa specie atque habitu prodat se esse nobili loco natum:

πάντα μάλ' ἐξείποιμ', ἐπεὶ οὔ σέ γέ φημι κακὸν ἐξ
ἔμμεναι οὐδὲ κακοῖσιν ἐοικότα φύμεναι αὐτόν,
οἷόν τοι μέγα εἶδος ἐπιπρέπει. ἦρά νυ παῖδες
ἀθανάτων τοιοίδε μετὰ θνητοῖσιν ἔασι.

Mutuatus est in universum sententiam in his versibus expressam ab Odysseae δ 61 sqq.

εἰρησόμεθ' οἵτινές ἐστον
ἀνδρῶν. οὐ γὰρ σφῷν γε γένος ἀπόλωλε τοκήων,
ἀλλ' ἀνδρῶν γένος ἐστὲ διοτρεφέων βασιλήων
σκηπτούχων, ἐπεὶ οὔ κε κακοὶ τοιούσδε τέκοιεν.

Hunc quoque locum non ad verbum exscriptum esse nemo erit quin intellegat; mutavit enim versuum δ 61—64 si non totam sententiam, at certe verba poeta ea ratione, ut singulas sententias aut amplificaret aut artiorem in formam redigeret aut aliis vocibus aliunde arcessitis exprimeret. In versu 41 quin pro exemplaris verbis ἀνδρῶν διοτρεφέων βασιλήων vocem ἀθανάτων poneret, facere non potuit, quoniam hic de heroe Hercule, δ 63 de Telemacho et Pisistrato agitur. Sed in componendis versibus haud dubie alios quoque locos adhibuit, dico hymn. in Cer. 213 sqq.

χαῖρε, γύναι, ἐπεὶ οὔ σε κακῶν ἄπ' ἔολπα τοκήων
ἔμμεναι, ἀλλ' ἀγαθῶν· ἐπί τοι πρέπει ὄμμασιν αἰδὼς
καὶ χάρις,

Ξ 472 οὐ μέν μοι κακὸς εἴδεται οὐδὲ κακῶν ἐξ,
ω 252 sq. οὐδέ τί σοι δούλειον ἐπιπρέπει εἰσοράασθαι
εἶδος καὶ μέγεθος.

Ad Odysseae ο 504 sq.

αὐτὰρ ἐγὼν ἀγροὺς ἐπιείσομαι ἠδὲ βοτῆρας·
ἑσπέριος δ' εἰς ἄστυ ἰδὼν ἐμὰ ἔργα κάτειμι

spectant versus huius carminis 56 et 57

χθιζὸς δ' εἰλήλουθεν ἀπ' ἄστεος, ἤμασι πολλοῖς
κτῆσιν ἐποψόμενος, ἥ οἱ νήριθμος ἐπ' ἀγρῶν.

Utroque loco dicitur de aliqua inspectione agrorum acta a Telemacho apud Homerum, hic ab Augia. Cum vero in Odysseae libro ο Telemachus pronuntiet sese rus esse

profecturum, ut inspiciat possessionem, et tum rediturum *εἰς ἄστυ*, hoc loco rerum condicio ea est, ut rex advenerit *ἀπ᾽ ἄστεος*. Porro diversae voces, quae eandem rem significent, adhibitae sunt: ad *ἀγροὺς ἐπιείσομαι ἠδὲ βοτῆρας* et *κατιδὼν ἐμὰ ἔργα* spectant verba *κτῆσιν ἐποψόμενος, ἢ οἳ νήριθμος ἐπ᾽ ἀγρῶν*, vice versa pro *εἰς ἄστυ* inspectione acta *κάτειμι* dictum est *εἰλήλουθεν ἀπ᾽ ἄστεος* visendi causa.

Etiam versuum 60 et 61

> *ἀλλ᾽ ἴομεν μάλα πρός μιν· ἐγὼ δέ τοι ἡγεμονεύσω*
> *αὖλιν ἐφ᾽ ἡμετέρην, ἵνα κεν τέτμοιμεν ἄνακτα.*

indolem poeta ex Odyssea petivit; in ζ 31—33 Minerva Nausicaam ad eundum cohortatur eique operam suam offert, ut quam celerrime lavatio conficiatur:

> *ἀλλ᾽ ἴομεν πλυνέουσαι ἅμ᾽ ἠοῖ φαινομένηφι·*
> *καί τοι ἐγὼ συνέριθος ἅμ᾽ ἕψομαι, ὄφρα τάχιστα*
> *ἐντύνεαι.*

Similem in modum in carmine nostro arator admonet ad eundum seque ducem itineris fore promittit, ut regem conveniant. Continuationis autem verborum partes singulae hoc modo discriptae sunt: primum utraque adhortatio inducitur formula apud Homerum saepe in principio versus obvia *ἀλλ᾽ ἴομεν*, deinde significatur id quod petendum est illic *πλυνέουσαι ἅμ᾽ ἠοῖ φαινομένηφι*, brevius hic *μάλα πρός μιν*, tum exprimitur oblatio operae: apud Homerum *καί τοι ἐγὼ συνέριθος ἅμ᾽ ἕψομαι*, in hoc carmine *ἐγὼ δέ τοι ἡγεμονεύσω αὖλιν ἐφ᾽ ἡμετέρην*, postremo affertur, qua de causa oblata sit opera: in Odyssea *ὄφρα τάχιστα ἐντύνεαι*, in c. XXV *ἵνα κεν τέτμοιμεν ἄνακτα*. Quamquam igitur verba non congruunt cum Homericis nec sensus plane idem est, tamen structura totius loci accurate ac diligenter ad Homeri exemplum conformata est.

Nullus vero carminis Theocritei locus ad exemplar Homericum referri potest amplior quam is, qui continetur versibus 68—79

τοὺς δὲ κύνες προσιόντας ἀπόπροθεν αἶψ' ἐνόησαν,
ἀμφότερον ὀδμῇ τε χροὸς δούπῳ τε ποδοῖιν.
θεσπέσιον δ' ὑλάοντες ἐπέδραμον ἄλλοθεν ἄλλος
Ἀμφιτρυωνιάδῃ Ἡρακλέϊ· τὸν δὲ γέροντα
ἀχρεῖον κλάζον τε περίσσαινόν θ' ἑτέρωθεν.
τοὺς μὲν ὅγε λάεσσιν ἀπὸ χθονὸς ὅσσον ἀείρων
φευγέμεν ἂψ ὀπίσω δειδίσσετο, τρηχὺ δὲ φωνῇ
ἠπείλει μάλα πᾶσιν, ἐρητύσασκε δ' ὑλαγμοῦ
χαίρων ἐν φρεσὶν ᾗσιν ὁθούνεκεν αὖλιν ἔρυντο
αὐτοῦ γ' οὐ παρέοντος· ἔπος δ' ὅγε τοῖον ἔειπεν·
ὢ πόποι, οἷον τοῦτο θεοὶ ποίησαν ἄνακτες
θηρίον ἀνθρώποισι μετέμμεναι, ὡς ἐπιμηθές.

Huic enim descriptioni manifesto exemplo fuerunt versus ξ 29 sqq.

ἐξαπίνης δ' Ὀδυσῆα ἴδον κύνες ὑλακόμωροι·
οἱ μὲν κεκληγῶτες ἐπέδραμον (αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
ἕζετο κερδοσύνῃ, σκῆπτρον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
ἔνθα κεν ᾧ πὰρ σταθμῷ ἀεικέλιον πάθεν ἄλγος.
ἀλλὰ συβώτης ὦκα ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπὼν
ἔσσυτ' ἀνὰ πρόθυρον, σκῦτος δέ οἱ ἔκπεσε χειρός).
τοὺς μὲν ὁμοκλήσας σεῦεν κύνας ἄλλυδις ἄλλον
πυκνῇσιν λιθάδεσσιν· ὁ δὲ προσέειπεν ἄνακτα·
ὦ γέρον, ἦ ὀλίγου σε κύνες διεδηλήσαντο
ἐξαπίνης, καί κέν μοι ἐλεγχείην κατέχευας.

Quem locum comparantibus cum huius carminis v. 68 sqq. primum quidem occurrit similitudo condicionis rerum: dicitur utroque loco de aliquo homine — subulco illic, hic aratore —, qui canes certum quendam advenam vehementer allatrantes coniectu lapidum et magno clamore proterret et deinceps verbis quodam modo excusantibus illum alloquitur. Sententia igitur eadem quae apud Homerum praebetur[1]); sed hic quoque poeta e verbis

[1]) Similis sententia tractatur in fragmento epico a Wilamowitzio Berl. Klassikertexte vol. V 1 p. 67 sqq. edito v. 37 sqq.; quod fragmentum et in sententiis et in dictione verbisque nonnulla cum nostro carmine habet communia.

exemplaris admodum pauca recepit, immo dedita opera videtur mutasse verba et alia aliunde huc traxisse. Atque ex recordatione Homeri usurpavit in pangendis versibus etiam alium locum, quo similis rerum condicio depicta est, dico versus π 4—6

Τηλέμαχον δὲ περίσσαινον κύνες ὑλακόμωροι
οὐδ' ὕλαον προσιόντα· νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς
σαίνοντάς τε κύνας, περί τε κτύπος ἦλθε ποδοῖιν.

Quo fit, ut in v. 68—72 verba et ex ξ 29 sqq. et ex π 4 sqq. petita reperiantur; sunt autem vel prorsus eadem vel eiusdem stirpis haec:

v. 68 *κύνες* — ξ 29 π 4
προσιόντας — *προσιόντα* π 5
v. 69 *ποδοῖιν* — π 6
v. 70 *ἐπέδραμον* — ξ 30
ἄλλοθεν ἄλλος — *ἄλλυδις ἄλλον* ξ 35
v. 72 *κλάζον* — *κεκληγῶτες* ξ 30
περίσσαινον — π 4.

Sed etiam aliis verbis idem significantibus sententiam ex Homero haustam expressit, id quod colligere licet ex hisce exemplis: pro *ἐξαπίνης . . . ἴδον* (ξ 29) substituit *αἶψ' ἐνόησαν* (cf. P 116 = 682), similiter mutata sunt *κτύπος* (π 6) in *δούπῳ* (cf. π 10), *ὑλακόμωροι* (ξ 29 π 4) in *θεσπέσιον ὑλάοντες*. In v. 73—75 componendis solum ξ 35 et 36 secutus est; tamen horum verba copiosius amplificavit et exornavit

πυκνῇσιν λιθάδεσσιν (ξ 36) — *λάεσσιν ἀπὸ χθονὸς ὅσσον*[1]) *ἀείρων*
σεῦεν (ξ 35) — *φευγέμεν . . . δειδίσσετο*
ὁμοκλήσας (ξ 35) — *τρηχὺ δὲ φωνῇ ἠπείλει*
ὁ δὲ προσέειπεν (ξ 36) — *ἔπος δ' ὅγε τοῖον ἔειπεν.*

Huius quem tractamus loci versus 76. 77 et 78. 79 cum

---

[1]) Nequeo adstipulari Fritzschio, Hillero al., qui *ὅσσον* *quasi* vel *tantum* vertendum esse iubeant, sed Hermannum, opusc. VIII p. 323 recte reddidisse *quantum lapidum tollere humo potuerit* mihi quidem e voce Homerica *πυκνός*, quam poeta profecto legit, elucere videtur.

exemplari in libro ξ praeter universam indolem communia habent nec verba nec sensum. Namque in versibus

χαίρων ἐν φρεσὶν ᾗσιν ὁθούνεκεν αὖλιν ἔρυντο
αὐτοῦ γ' οὐ παρεόντος

exprimitur eadem sententia, quae prorsus aliis verbis legitur ξ 526 sq.

χαῖρε δ' Ὀδυσσεύς,
ὅττι ῥά οἱ βιότου περικήδετο νόσφιν ἐόντος (vide II § 4).

Atque versus 78. 79

ὢ πόποι, οἷον τοῦτο θεοὶ ποίησαν ἄνακτες
θηρίον ἀνθρώποισι μετέμμεναι, ὡς ἐπιμηθές

verbis mutatis similem praebent structuram ac versus κ 38. 39

ὢ πόποι, ὡς ὅδε πᾶσι φίλος καὶ τίμιός ἐστιν
ἀνθρώποις, ὅτεών τε πόλιν καὶ γαῖαν ἵκηται.

Eorum qui subsequuntur versuum 80—83 indoles et ipsa ex Homero fluxit; iure enim suspicari nobis videmur versus

εἴ οἱ καὶ φρένες ὧδε νοήμονες ἔνδοθεν ἦσαν,
ᾔδει δ' ᾧ τε χρὴ χαλεπαινέμεν ᾧ τε καὶ οὐκί,
οὐκ ἄν οἱ θηρῶν τις ἐδήρισεν περὶ τιμῆς·
νῦν δὲ λίην ζάκοτόν τε καὶ ἀρρηνὲς γένετ' αὔτως

exemplum habere versus Γ 220—223

φαίης κε ζάκοτόν τέ τιν' ἔμμεναι ἄφρονα τ' αὔτως,
ἀλλ' ὅτε δὴ ὄπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος εἵη
καὶ ἔπεα νιφάδεσσι ἐοικότα χειμερίῃσιν,
οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆι γ' ἐρίσσειεν βροτὸς ἄλλος.

Versus 83 et Γ 220 praebent eadem sede rarissimam vocem *ζάκοτον*, uterque cadit in *αὔτως*; at pro *ἄφρονα* Homerico particulis *τε—τε* cum *ζάκοτον* coniuncto positum est ad canes pertinens *ἀρρηνές*, quod vocabulum et ab Homero et a ceteris omnibus Graecorum scriptoribus abhorret (vide B § 1). Perbene autem poeta Theocriteus sententiam, quae apud Homerum in principio illorum versuum legitur, similiter expressam postposuit in v. 83, quoniam in utriusque loci fine ut sede graviore opus erat

id, quod legentibus pro vero esset ponendum, narrari. Versus Homericus 223 exprimitur versu 82: uterque incipit *οὐκ ἄν*, dativo *Ὀδυσῆι* respondet *οἱ*, ad *βροτὸς ἄλλος* spectant, cum hoc loco de bestiis agatur, verba *θηρῶν τις*, ad *ἐρίσσειεν* voces *ἐδήρισεν περὶ τιμῆς*; ex suo more poeta alia quoque verba, quae apud Homerum eadem versus sede leguntur, addidit *νοήμονες*, *ἔνδοθεν*, *τε καὶ οὐκί*. Hic igitur res ita se habet, ut verba ac sententia similia sint, indoles diversa.

Porro afferendi sunt versus 121. 122, in quibus de morbo pernicioso agitur

οὐ μὲν γάρ τις ἐπήλυθε νοῦσος ἐκείνου
βουκολίοις, αἵτ' ἔργα καταφθείρουσι νομήων,

conferendi ii quidem cum Odysseae λ 200 sq.

οὔτε τις οὖν μοι νοῦσος ἐπήλυθεν, ἥτε μάλιστα
τηκεδόνι στυγερῇ μελέων ἐξείλετο θυμόν.

Inter se respondent *οὔτε τις οὖν μοι νοῦσος ἐπήλυθεν* et *οὐ μὲν γάρ τις ἐπήλυθε νοῦσος ἐκείνου βουκολίοις*; *ἥτε . . . . μελέων ἐξείλετο θυμόν* in alio conexu posita sunt *αἵτ'* [1]) *ἔργα καταφθείρουσι νομήων*; facile apparet etiam indolem loco Homerico et Theocriteo communem esse.

Proximum est, ut recensum praebeamus locorum, qui apud Homerum in comparationibus exstantes ab auctore carminis XXV ad ipsam rem narrandam translati sunt. Tales loci sunt v. 45. 46. 223—226. 241—246.

In versibus 45. 46

εἰ δ' ὃ μὲν ἄρ κατὰ ἄστυ μένει παρὰ οἷσι πολίταις
δήμου κηδόμενος, διὰ δὲ κρίνουσι θέμιστας

rex fertur de iure respondere similiter atque in Odysseae τ 109 sqq.

---

[1]) Animadvertatur hoc loco pluralem *αἵτε* ad sensum constructum (= cuiusmodi morbi) pro singulari numero ad *νοῦσος* referendo positum esse similiter atque in Homeri carminibus Ξ 410 μ 97 τ 40.

ὥς τέ τευ ἢ βασιλῆος ἀμύμονος, ὅς τε θεουδὴς
ἀνδράσιν ἐν πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισιν ἀνάσσων
εὐδικίας ἀνέχῃσι.

Sed non solum verba exemplaris immutata sunt (vide § 6), verum etiam sententia ipsa mutationem passa est eam, ut non rex solus sed una cum civibus suis ius reddere fingatur.

Iam vero transeamus ad versus 223—226. Sicuti in Odysseae χ 402—406

αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον ὥς τε λέοντα,
ὅς ῥά τε βεβρωκὼς βοὸς ἔρχεται ἀγραύλοιο·
πᾶν δ' ἄρα οἱ στῆθός τε παρήιά τ' ἀμφοτέρωθεν
αἱματόεντα πέλει, δεινὸς δ' εἰς ὦπα ἰδέσθαι,
ὣς Ὀδυσεὺς πεπάλακτο πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν

leonis, qui satiatus in specus redit, species atque habitus in comparationem vocantur, ita in nostro carmine describitur v. 223 sqq.

ἤτοι ὃ μὲν σήραγγα προδείελος ἔστιχεν εἰς ἥν,
βεβρωκὼς κρειῶν τε καὶ αἵματος, ἀμφὶ δὲ χαίτας
αὐχμηρὰς πεπάλακτο φόνῳ χαροπόν τε πρόσωπον
στήθεά τε, γλώσσῃ δὲ περιλιχμᾶτο γένειον.

Spectat autem

v. 223	*ἔστιχεν*	ad	χ 403 *ἔρχεται*
v. 224	*βεβρωκὼς*	ad	χ 403 *βεβρωκὼς*
	αἵματος	ad	χ 402 *αἵματι*
v. 225	*πεπάλακτο φόνῳ*	ad	χ 402 *λύθρῳ πεπαλαγμένον*
			χ 406 *πεπάλακτο*
	χαροπόν τε πρόσωπον	ad	χ 405 *δεινὸς δ' εἰς ὦπα ἰδέσθαι*
v. 226	*στήθεα*	ad	χ 404 *στῆθος.*

Unde apparet poetam verba partim integra partim mutata in usum suum convertisse, partim aliis idem significantibus expressisse; immiscuit autem vocabula ab Homero aliena *σῆραγξ, αὐχμηρός, περιλιχμᾶσθαι,* ex suo fictum *προδείελος,* de quo B § 1 dicendum erit.

De leone impetum facturo agitur in v. 241—246

ὁ δέ μ' εἶδε περιγληνώμενος ὄσσοις
θὴρ ἄμοτος, μακρὴν δὲ περ' ἰγνύῃσιν ἕλιξε
κέρκον, ἄφαρ δὲ μάχης ἐμνήσατο· πᾶς δέ οἱ αὐχήν
θυμοῦ ἐνεπλήσθη, πυρσαὶ δ' ἔφριξαν ἔθειραι
σκυζομένῳ, κυρτὴ δὲ ῥάχις γένετ' ἠΰτε τόξον,
πάντοθεν εἰλυθέντος ὑπὸ λαγόνας τε καὶ ἰξύν.

Desumpta est haec sententia ex *Y*, ubi in comparatione affertur 168 sqq.

ἐάλη τε χανών, περί τ' ἀφρὸς ὀδόντας
γίγνεται, ἐν δέ τέ οἱ κραδίῃ στένει ἄλκιμον ἦτορ,
οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν
μαστίεται, ἑὲ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι.
γλαυκιόων δ' ἰθὺς φέρεται μένει, ἤν τινα πέφνῃ
ἀνδρῶν ἢ αὐτὸς φθίεται πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ.

Similia enim irae enumerantur haec signa: *Y* 172 γλαυκιόων — Th. 241 περιγληνώμενος ὄσσοις, *Y* 170 sq. οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν | μαστίεται — Th. 242 sq. μακρὴν δὲ περ' ἰγνύῃσιν ἕλιξε | κέρκον: non circa costas coxasque sed poplites poeta facit caudam moveri, *Y* 171 ἑὲ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι — Th. 243 ἄφαρ δὲ μάχης ἐμνήσατο (cf. *N* 721 sq. χάρμης | Τρῶες μιμνήσκοντο); *Y* 168 ἐάλη amplificatum esse videtur in Th. 245 κυρτὴ δὲ ῥάχις γένετ' ἠΰτε τόξον. Omnes singulae sententiae aliis verbis sunt expressae, praeterea alia omissa sunt (*Y* 168. 169), alia addita (243. 244) ex aliis Homeri locis (vide §§ 3 et 4). Ceterum similem in modum ac leo apud Homerum in Scuto Hesiodeo 386—391 aper describitur.

Restat ut nos vertamus ad duas illas similitudines, quae narrationi insertae compluribus versibus perscriptae sunt 88—95 et 247—252.

Certe constat Homerum ad narrationem illustrandam adiumentum arcessivisse non levissimum ex artificiosis comparationibus [1]). His enim adhibitis efficit, ut detineantur

1) Vide Passowium, de comparationibus Homeri, diss. Berol. 1852 p. 1 sq.

legentium animi in rebus relatis et parumper requiescant aut subsistant. Nec mirum est etiam in Hercule illas duas comparationes copiosiores spectare ad Homericas easque in Iliade, cuius imaginum copia largior sit quam Odysseae, occurrentes. Nec vero parum apte illae assumptae sunt, sed haud male mihi quidem sententias illustrare videntur.

Proferamus hic v. 88 sqq.

αὐτὰρ ἔπειτα βόες μάλα μυρίαι ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις
ἐρχόμεναι φαίνονθ' ὡσεὶ νέφη ὑδατόεντα,
ὅσσα τ' ἐν οὐρανῷ εἶσιν ἐλαυνόμενα προτέρωσε
ἠὲ νότοιο βίῃ ἠὲ Θρῃκὸς βορέαο.
τῶν μέν τ' οὔτις ἀριθμὸς ἐν ἠέρι γίνετ' ἰόντων,
οὐδ' ἄνυσις· τόσα γάρ τε μετὰ προτέροισι κυλίνδει
ἲς ἀνέμου, τὰ δέ τ' ἄλλα κορύσσεται αὖτις ἐπ' ἄλλοις·
τόσσ' αἰεὶ μετόπισθε βοῶν ἐπὶ βουκόλι' ᾔει.

Ut Homerus comparationibus saepe utitur ad ea depingenda, quae magna et mirabilia videntur, quod raritate sua excellunt et modum excedunt[1]), ita hoc loco numerosi Augiae greges boum haud inepte[2]) cum nubibus imbriferis collati illustrantur. Debetur autem hic locus versibus Iliadis Δ 422 sqq.

ὡς δ' ὅτ' ἐν αἰγιαλῷ πολυηχέι κῦμα θαλάσσης
ὄρνυτ' ἐπασσύτερον Ζεφύρου ὕπο κινήσαντος·
πόντῳ μέν τε πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
χέρσῳ ῥηγνύμενον μεγάλα βρέμει, ἀμφὶ δέ τ' ἄκρας
κυρτὸν ἰὸν κορυφοῦται, ἀποπτύει δ' ἁλὸς ἄχνην.
ὡς τότ' ἐπασσύτεραι Δαναῶν κίνυντο φάλαγγες
νωλεμέως πολεμόνδε.

In universum ratio qua in versibus 89 sqq. res inter se conferuntur Homerica est. Ad eandem enim rem illustrandam, dico densam coartatamque multitudinem, usurpatam esse comparationem efficitur ex verbis, in quibus

---

1) Passowius l. l. p. 3 sq.
2) Prinzius l. l. p. 92,

illius cardo vertitur. Namque apud Homerum voces *ἐπασσύτερον* (v. 423) et *ἐπασσύτεραι* (v. 427) leguntur, ad quas formas Th. 88 *ἄλλαι ἐπ᾽ ἄλλαις*, 94 *ἄλλα . . . ἐπ᾽ ἄλλοις* spectant. Eodem autem modo a veteribus illud vocabulum Homericum[1]) intellectum esse cognoscere licet ex lexicis Apollonii et Hesychii *ἐπασσύτερα* interpretantium *ἄλλοι ἐπ᾽ ἄλλοις*. Praeterea de nubibus atque de undis eadem sede versus adhibita est eadem forma *κορύσσεται*, quod verbum hac notione usurpatum in litteris Graecis raro exstat. Quoniam autem ex compluribus exemplis apparet, quem ad modum poeta ex Homero hauserit, etiam in hac similitudine vix mirabimur quod non plane eadem sententia atque apud Homerum expressa est. Etenim cum in Iliadis loco cum undis zephyro propulsis conferantur ordines Danaorum ad pugnam cupidissime currentium, hic copiae boum in stabula revertentium cum nubibus imbriferis fit comparatio. Atque etiam in singulis poeta Alexandrinus ab exemplari recessit: Homerus undas facit festinantes *Ζεφύρου ὕπο κινήσαντος*, hic nubes fingit modo austro modo aquilone agitatas, ita ut tum praecedant ceteras tum ab iis superentur. Deinde particulas, a quibus comparatio et apodosis pendent, non ex eo Homeri loco, qui in universum ei exemplar erat, arcessivit sed aliunde. *ὅσσα τε*, quamquam in comparatione alibi non occurrit, tamen eadem sede versus reperitur *K* 208 = 409. Contra vocula *τόσσα* in similitudine ad multitudinem illustrandam adhibita est *Θ* 560; *ὅσση — τόσσ᾽* ad longitudinem et latitudinem spectans *Ω* 317. 319. Obversatus autem est poetae in versu 91 componendo alter Homeri versus *I* 5, quo de ventis dicitur

Βορρῆς καὶ Ζέφυρος, τώ τε Θρήκηθεν ἄητον.

Cum nube fit turbae hominum comparatio, sed ea non compluribus verbis explanata aut illustrata *Δ* 274

---

1) vide Curtium, Grundzüge der griech. Etym.[5] p. 191.

τὼ δὲ κορυσσέσθην, ἅμα δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν
(sim. *Π* 66 *Ψ* 133).
Accedit quod pro *ὄρνυτ'* locavit *εἶσιν ἐλαυνόμενα* abundantiore genere dicendi usus; observetur autem in Homeri comparationibus frequentes esse verbi *ἰέναι* formas praesentis vim prodentes. De singulis verbis nonnulla in aliis huius quaestionis capitibus dicenda erunt.

Altera similitudo eiusmodi explicatur versibus 247 sqq.

ὡς δ' ὅταν ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ πολέων ἴδρις ἔργων
ὅρπηκας κάμπτῃσιν ἐρινεοῦ εὐκεάτοιο,
θάλψας ἐν πυρὶ πρῶτον, ἐπαξονίῳ κύκλα δίφρῳ·
τοῦ μὲν ὑπὲκ χειρῶν ἔφυγεν τανύφλοιος ἐρινός
καμπτόμενος, τηλοῦ δὲ μιῇ πήδησε σὺν ὁρμῇ·
ὣς ἐπ' ἐμοὶ λῖς αἰνὸς ἀπόπροθεν ἀθρόος ἆλτο
μαιμώων χροὸς ἆσαι.

Haec quoque descriptio ex Homero petita est et ex eodem Iliadis libro *Δ* v. 482 sqq.

ὁ δ' ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν αἴγειρος ὥς,
ἥ ῥά τ' ἐν εἱαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο πεφύκῃ
λείη, ἀτάρ τέ οἱ ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασιν·
τὴν μέν θ' ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ αἴθωνι σιδήρῳ
ἐξέταμ', ὄφρα ἴτυν κάμψῃ περικαλλέι δίφρῳ·
ἡ μέν τ' ἀζομένη κεῖται ποταμοῖο παρ' ὄχθας.
τοῖον ἄρ' Ἀνθεμίδην Σιμοείσιον ἐξενάριξεν
Αἴας διογενής.

Ad comparationem enim adhibitus est carpentarius, qui ramum vel surculum curvat ad currum conficiendum (*Δ* 485. 486 et Th. 247—249). Sed alias res contulit poeta atque Homerus; non enim ut in Iliade arbuscula caesa ad adulescentem repentina morte pereuntem, sed ramus curvatus de manibus delapsus ad leonis incursum depingendum ab eo usurpatur, quam comparationem singularem, quae neque in Homeri carminibus neque alibi reperiatur, de suo quin finxerit mihi non dubium est. Quid mirum, quod nulla his similitudinibus verba sunt communia praeter *ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ* et *δίφρῳ* eadem versus sede

exstantia et formas verbi *κάμπτειν*? Ne arbor quidem, quae a poeta adhibetur (populus nigra) eadem est quae loco Homeri (caprificus). Cetera autem verba ex aliis locis Homeri huc arcessita sunt

247: ζ 232 sq. = ψ 159 sq.
ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνὴρ ἴδρις

248: Φ 37 sq. *ὁ δ' ἐρινεὸν ὀξέι χαλκῷ τάμνε νέους ὅρπηκας, ἵν' ἅρματος ἄντυγες εἶεν*

249: φ 246 *θάλπων ἔνθα καὶ ἔνθα σέλᾳ πυρός*

250: Θ 137 (cf. Λ 128)
Νέστορος δ' ἐκ χειρῶν φύγον ἡνία σιγαλόεντα.

Id unum praeterea hoc loco monendum videtur: cum illa Homeri comparatio inducatur particula *ὡς*, apodosis voce *τοῖον*, poeta incipit similitudinem particulis *ὡς δ' ὅταν*, quae apud Homerum quoque compluriens eadem ratione adhibentur[1]).

In locis autem quos supra tractavimus componendis quo modo poeta exemplar imitatus sit, paucis comprehendere iuvat. Integros desumpsit versus nullos, sed exemplar plerumque ita adhibuit, ut eius aut indolem universam aut sententiam singularem, interdum utramque reciperet, verborum autem pauca tantum transsumeret. Immo alias voces, quae eandem fere rem significarent, in usum suum vocavit sive ex suo penu petita sive — id quod saepius evenit — ex aliis Homeri locis. Atque accidere videmus, ut locus in Hercule artiorem aut ampliorem formam praebeat quam exemplar, quin etiam ex compluribus Homeri locis contaminatus videatur.

---

1) Passowius l. l. p. 42 sq.

II. De singulorum versuum compositione.

Singulos versus cum similiter atque ampliores locos poeta composuerit, non secundum carminis ordinem sed in genera digestos secundum eam, qua quisque factus sit, rationem afferre commodissimum videtur.

§ 1. De substitutione.

Poeta nonnullos versus ea ratione composuit, ut communia cum certis quibusdam Homericis aliisve epicis aliquot metra vel integra vel paulum mutatata eadem versus sede praebeat, in locum vero reliquarum vocum alias substituat sive ex aliis epicorum carminum locis sive de suo petitas plerumque plane novum sensum efficiens. Sed versus ii, quorum partes Homericae sunt duobus vocabulis minores, cum haud scio an nulla inde utilitas in universum ad hanc quaestionem redundet, ut huc reciperem a me impetrare non potui[1]). Quas si quis desideret, inspiciat huius dissertationis caput III. Complures autem versus Homericos vel aliorum epicorum ad eundem versum Herculis adscripsi, si qui eodem iure, quod alius aliam partem versus Theocritei praebet non minus amplam, poetae exemplo fuisse dici possunt. Quotiens complures versus Homeri al. eadem quae hoc

[1]) Paucos tamen versus, quibus re vera non nisi unum verbum amplius cum certis versibus Homeri al. sit commune, in hoc caput puto quadrare, cum iuxta illud unum vocabulum legatur vox cum ea, quae in exemplari eadem sede exstat, aliquo modo coniuncta, sive quod idem valet (v. 79. 176. 204) sive quod rem significat similem (v. 114. 135. 137) sive quod iisdem syllabis terminatur (v. 21. 149. 170. 217).

carmen verba exhibent, simillimum tantum aut primum subscripsi ceteros adnotans.

1 τὸν δ᾽ ὁ γέρων προσέειπε βοῶν ἐπίουρος ἀροτρεύς
υ 235 = φ 199 τὸν δ᾽ αὖτε προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ.
Huic primo carminis versu illum Homericum exemplo fuisse nemo negabit. Sed cum Homerus, quotiens alterum facit alteri continuo respondentem, formulam *τὸν δ᾽ . . . προσέειπε* in priore hemistichio non usurpet nisi eo modo, ut ante *προσέειπε* voculam *αὖτε* inserat et eum, qui *προσέειπε*, in hemistichio versus eiusdem altero nominet, hic poeta aperte mutavit particulam *αὖτε* vitans ac substituens *ὁ γέρων*.

17 εἰς ἅλις, ἥ ῥα βόεσσι μένος κεραῇσιν ἀέξει
Z 261 ἀνδρὶ δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα οἶνος ἀέξει.
Videtur poeta epitheto *μελιηδέα* in versu 15 admonitus esse de Iliadis v. Z 258, in quo idem exstat vocabulum *μελιηδέα* ad *οἶνον* revocatum: *μελιηδέα οἶνον ἐνείκω*. Quo factum esse puto, ut qui non ita multo post sequitur versus 261, in quo *οἶνος* eadem sede invenitur, memoriae eius inhaereret.

21 sq. χλωρή τ᾽ ἀγριέλαιος, Ἀπόλλωνος νομίοιο ἱερὸν ἁγνόν
H 83 (cf. Ψ 295) καὶ κρεμόω προτὶ νηὸν Ἀπόλλωνος ἑκάτοιο.

22 ἱερὸν ἁγνόν, ξεῖνε, τελειοτάτοιο θεοῖο
φ 258 νῦν μὲν γὰρ κατὰ δῆμον ἑορτὴ τοῖο θεοῖο.

24 δέδμηνθ᾽ οἳ βασιλῆι πολὺν καὶ ἀθέσφατον ὄλβον
Hes. Th. 974 τὸν δ᾽ ἀφνειὸν ἔθηκε πολύν τέ οἱ ὤπασεν ὄλβον.

31 μέχρις ἐπ᾽ ἐσχατιὰς πολυπίδακος Ἀκρωρείης
Y 328 ἷξε δ᾽ ἐπ᾽ ἐσχατιὴν πολυάικος πολέμοιο.
Versum
Ξ 157 Ζῆνα δ᾽ ἐπ᾽ ἀκροτάτης κορυφῆς πολυπίδακος Ἴδης
contaminavisse videtur poeta cum versu Y 328 cum

propter praepositionem δ' ἐπ' eadem sede exstantem tum propter similem sonitum epithetorum πολυάικος et πολυπίδακος.

37 δίζεαι, οἵ οἱ ἔασιν. ἐγὼ δέ κέ τοι σάφα εἰδὼς
γ 80 εἴρεαι, ὁππόθεν εἰμέν· ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω (vide § 6).

45 εἰ δ' ὁ μὲν ἄρ κατὰ ἄστυ μένει παρὰ οἷσι πολίταις
Β 803 πολλοὶ γὰρ κατὰ ἄστυ μέγα Πριάμου ἐπικουροι·

46 δήμου κηδόμενος, διὰ δε κρίνουσι θέμιστας
Hes. Th. 85 πάντες ἐς αὐτὸν ὁρῶσι διὰ κρίνοντα θέμιστας.
Comparari potest praeterea
Π 387 οἳ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας.

49 ᾧ κε τὸ μὲν εἴποιμι, τὸ δ' ἐκ φαμένοιο πυθοίμην
Τ 322 οὐδ' εἴ κεν τοῦ πατρὸς ἀποφθιμένοιο πυθοίμην.
Haud scio an poeta usus sit etiam altero versu
β 43 ἥν χ' ὑμῖν σάφα εἴπω, ὅτε πρότερός γε πυθοίμην.

51 τὸν δ' ὁ γέρων ἐξαῦτις ἀμείβετο δῖος ἀροτρεύς
Α 392 τὸν δ' ἄρ ὑποβλήδην ἠμείβετο δῖος Ἀχιλλεύς.
Nec minus aptus est qui comparetur versus
Hes. Th. 654 ὣς φάτο, τὸν δ' ἐξαῦτις ἀμείβετο Κόττος ἀμύμων.
Consarcinantur versus Α 392 atque Theog. 654, quia uterque inducit novam orationem et voces τὸν δ'... ἠμείβετο (ἀμείβετο) praebet communes.

54 ὧδε γὰρ Αὐγείης, υἱὸς φίλος Ἠελίοιο
Κ 50 αὔτως οὔτε θεᾶς υἱὸς φίλος οὔτε θεοῖο.
Usurpare potuit poeta etiam versum
Hes. Th. 958 Αἰήτης δ' υἱὸς φαεσιμβρότου Ἠελίοιο.
Κ 50 et Theog. 958 vocabulum υἱὸς commune habent.

63 δέρμα τε θηρὸς ὁρῶν χειροπληθῆ τε κορύνην
Panyas. Her. frg. 1 δέρμα τε θήρειον Βεμβινήταο λέοντος.

73 *τοὺς μὲν ὅγε λάεσσιν ἀπὸ χθονὸς ὅσσον ἀείρων*
Υ 325 *Αἰνείαν δ᾽ ἔσσευεν ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ᾽ ἀείρας.*

76 *χαίρων ἐν φρεσὶν ᾗσιν, ὁθούνεκεν αὖλιν ἔρυντο*
Ο 609 *ἔγχος. ὁ δὲ φρεσὶν ᾗσι χάρη καὶ ἐέλπετο νίκην.*

77 *αὐτοῦ γ᾽ οὐ παρεόντος· ἔπος δ᾽ ὅγε τοῖον ἔειπεν*
Ε 683 *Σαρπηδὼν Διὸς υἱός, ἔπος δ᾽ ὀλοφυδνὸν ἔειπεν.*

Hemistichium posterius v. *Ε* 683 praebent etiam *Ψ* 102 *τ* 362, *ἔπος* — *ἔειπεν* eadem sede *ϑ* 397 *φ* 278 *π* 469.

78 sq. *ὢ πόποι, οἷον τοῦτο θεοὶ ποίησαν ἄνακτες*
θηρίον ἀνθρώποισι μετέμμεναι, ὡς ἐπιμηθές
Cypr. frg. 10 *οἷόν τοι, Μενέλαε, θεοὶ ποίησαν ἄριστον*
θνητοῖς ἀνθρώποισιν ἀποσκεδάσαι μελεδῶνας.

Possunt afferri praeterea ad v. 78
π 364 *ὢ πόποι, ὡς τόνδ᾽ ἄνδρα θεοὶ κακότητος ἔλυσαν,*
ad v. 79
Σ 91 *ζώειν οὐδ᾽ ἄνδρεσσι μετέμμεναι, αἴ κε μὴ Ἕκτωρ.*

88 *αὐτὰρ ἔπειτα βόες μάλα μυρίαι ἄλλαι ἐπ᾽ ἄλλαις*
ο 556 *ἔνθα οἱ ἦσαν ὕες μάλα μυρίαι, ᾗσι συβώτης.*

90 *ὅσσα τ᾽ ἐν οὐρανῷ εἰσιν ἐλαυνόμενα προτέρωσε*
Θ 555 *ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἐν οὐρανῷ ἄστρα φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην.*

96 *πᾶν δ᾽ ἄρ᾽ ἐνεπλήσθη πεδίον, πᾶσαι δὲ κέλευθοι*
Υ 156 *τῶν δ᾽ ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον, καὶ λάμπετο χαλκῷ.*

In describenda boum multitudine (v. 88 sqq.) quod poeta illius loci Homerici, quo de multitudine bellatorum agitur, memor fuit, per se nequit vituperari; attamen vide, quae ad h. l. in § 5 adnotavimus.

97 *ληίδος ἐρχομένης, στείνοντο δὲ πίονες ἀγροί*
Ψ 832 *εἴ οἱ καὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι πίονες ἀγροί.*

100 ἔνθα μὲν οὔτις ἔκηλος ἀπειρεσίων περ ἐόντων
Θ 213 ἔνθ' οὔ τις πρότερος Δαναῶν πολλῶν περ ἐόντων.

101 εἱστήκει παρὰ βουσὶν ἀνὴρ κεχρημένος ἔργου
Hes. Op. 478 αὐγάσεαι· σέο δ' ἄλλος ἀνὴρ κεχρημένος ἔσται
(cf. ο 386 sq. ἤ σέγε μουνωθέντα παρ' οἴεσιν ἢ παρὰ βουσὶν ἄνδρες).

111 ὡμάρτευν βασιλῆι διερχομένῳ μέγαν ὄλβον
Z 392 εὖτε πύλας ἵκανε διερχόμενος μέγα ἄστυ.

112 ἔνθα καὶ ἄρρηκτόν περ ἔχων ἐν στήθεσι θυμόν
Λ 430 τόσσον λαὸν ἕπεσθαι ἔχοντ' ἐν στήθεσιν αὐδήν.

114 ἐκπάγλως θαύμαζε βοῶν τόγε μυρίον ἔθνος[1]
κ 437 (cf. λ 560) ἐκπάγλως ἤχθηρε γυναικείας διὰ βουλάς.

126 ταῖς δὲ τριηκόσιοι ταῦροι συνάμ' ἐστιχόωντο
B 516=680=733 τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.

131 ἀργησταί, πᾶσιν δὲ μετέπρεπον εἰλιπόδεσσιν
B 579 κυδιόων, πᾶσιν δὲ μετέπρεπεν ἡρώεσσιν.

Cum apud Homerum Agamemno ceteris praestitisse narretur, huius carminis poeta illos duodecim tauros inter ceteros excellentes his verbis iure potuit significare.

[1]) Versus 114 quomodo scribendus sit, disceptatur inter viros doctos. Praebent plurimi codices θεῶν, D Call. βοῶν; ἔδνον codd. fam. Φ, ἔργον M^1, ἔθνος B (h. e. Call. Iunt.) C marg. Falsum autem mihi videtur esse θεῶν .. ἔδνον, quia gregem Augiae non deorum, sed unius dei donum esse ex v. 118 apparet. Nec vero coniecturam Wilamowitzii, qui ad rectum sensum efficiendum pro θεῶν substituit singularem θεοῦ, amplecti possum; hac enim mutatione id, quod in 118 demum narratur, antecipatur haud bene. Quocirca Hermannum secutus scribendum censeo βοῶν τόγε μυρίον ἔθνος, praesertim cum in v. 88 exstet similiter βόες μάλα μυρίαι. Eodem autem modo adhibita vox ἔθνος legitur in v. 185, apud Homerum *B* 87. 459. 469. *O* 691.

132 οἳ καὶ ἰατιμαγέλαι βόσκοντ' ἐριθηλέα ποίην
h. Merc. 27 βοσκομένη προπάροιθε δόμων ἐριθηλέα ποίην.

135 ἐς πεδίον δρυμοῖο βοῶν ἕνεκ' ἀγροτεράων
B 852 ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων.

137 δεινὸν δ' ἐβρυχῶντο φόνον λεῦσσόν τε προσώπῳ
Y 56 δεινὸν δ' ἐβρόντησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

142 ὅς δή τοι σκύλος αὖον ἰδὼν χαροποῖο λέοντος
Hes. Th. 321 τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί· μία μὲν χαροποῖο λέοντος.

143 αὐτῷ ἔπειτ' ἐπόρουσεν ἐυσκόπῳ Ἡρακλῆι
E 436 τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε κατακτάμεναι μενεαίνων,
cf. η 137 σπένδοντας δεπάεσσιν ἐυσκόπῳ Ἀργεϊφόντῃ.

144 χρίμψασθαι ποτὶ πλευρὰ κάρη στιβαρόν τε μέτωπον
Π 798 ἀλλ' ἀνδρὸς θείοιο κάρη χαρίεν τε μέτωπον.

145 τοῦ μὲν ἄναξ προσιόντος ἐδράξατο χειρὶ παχείῃ
Λ 742 τὸν μὲν ἐγὼ προσιόντα βάλον χαλκήρεϊ δουρί.
Poetae exemplo fuisse videtur etiam alter versus qualis
H 264 ἀλλ' ἀναχασσάμενος λίθον εἵλετο χειρὶ παχείῃ.

147 κλάσσε βαρύν περ ἐόντα, πάλιν δέ μιν ὦσεν ὀπίσσω
O 694 ἀντίος ἀίξας· τὸν δὲ Ζεὺς ὦσεν ὄπισθεν.

149 μυὼν ἐξ ὑπάτοιο βραχίονος ὀρθὸς ἀνέστη
N 532 ἐξέρυσε πρυμνοῖο βραχίονος ὄμβριον ἔγχος.

151 Φυλεὺς οἵ τ' ἐπὶ βουσὶ κορωνίσι βουκόλοι ἄνδρες
N 571 ἤσπαιρ', ὡς ὅτε βοῦς, τόν τ' οὔρεσι βουκόλοι ἄνδρες.

152 Ἀμφιτρυωνιάδαο βίην ὑπέροπλον ἰδόντες
Hes. Th. 670 δεινοί τε κρατεροί τε βίην ὑπέροπλον ἔχοντες.

153 τὼ δ' εἰς ἄστυ λιπόντε καταυτόθι πίονας ἀγρούς
K 273 βάν ῥ' ἰέναι, λιπέτην δὲ κατ' αὐτόθι πάντας ἀρίστους.

Usurpavit poeta etiam

δ 757 δώματα θ' ὑψερεφέα καὶ ἀπόπροθι πίονας ἀγρούς.

K 273 et δ 757 similitudine sonitus κατ' αὐτόθι et ἀπόπροθι ac simili exitu utriusque versus sociantur.

154 ἐστιχέτην, Φυλεύς τε βίη θ' Ἡρακληείη
Λ 690 ἐλθὼν γάρ ῥ' ἐκάκωσε βίη Ἡρακληείη.

159 τῇ μὲν ἄρα προσέειπε Διὸς γόνον ὑψίστοιο
E 635 ψευδόμενοι δέ σέ φασι Διὸς γόνον αἰγιόχοιο.

162 ξεῖνε, πάλαι τινὰ πάγχυ σέθεν πέρι μῦθον ἀκούσας
T 185 χαίρω σεῦ, Λαερτιάδη, τὸν μῦθον ἀκούσας.

163 εἰ περὶ σεῦ, σφετέρῃσιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι
π 299 ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι.

164 sq. ἤλυθε γὰρ στείχων τις ἀπ' Ἄργεος ὡς νέος ἀκμήν ἐνθάδ'
e. g. *B* 287 ἐνθάδ' ἔτι στείχοντες ἀπ' Ἄργεος ἱπποβότοιο.

170 οὐκ οἶδ' ἀτρεκέως ἢ Ἄργεος ἐξ ἱεροῖο
δ 712 οὐκ οἶδ' ἤ τίς μιν θεὸς ὤρορεν ἦε καὶ αὐτοῦ.

Sed memoria versavit poeta etiam alterum versum, quem iam in v. 164 adhibuit *B* 287.

175 ἠὲ σέ, δέρμα δὲ θηρός, ὅ τοι περὶ πλευρὰ καλύπτει
P 243 καὶ σῇ· ἐπεὶ πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει.

176 χειρῶν καρτερὸν ἔργον ἀριφραδέως ἀγορεύει
ψ 225 νῦν δ', ἐπεὶ ἤδη σήματ' ἀριφραδέα κατέλεξας.

178 ἥρως, εἴτ' ἐτύμως μαντεύομαι εἴτε καὶ οὐκί
B 300 ἢ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται ἦε καὶ οὐκί.

184 ἱμείρων ἰδέειν, ἐπεὶ οὐ μάλα τηλίκα βόσκει
α 297 νηπιάας ὀχέειν, ἐπεὶ οὐκέτι τηλίκος ἐσσί.

185 ἀλλ' ἄρκτους τε σύας τε λύκων τ' ὀλοφώιον ἔθνος
δ 460 ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἀνίαζ' ὁ γέρων ὀλοφώια εἰδώς.

188 γλώσσης μαψιδίοιο χαριζόμενον παρεοῦσιν
α 140 εἴδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα χαριζομένη παρεόντων.

200 ἱρῶν μηνίσαντα Φορωνήεσσιν ἐφεῖναι
Ε 178 ἱρῶν μηνίσας· χαλεπὴ δὲ θεοῦ ἔπι μῆνις.

204 τὸν μὲν ἐμοὶ πρώτιστα τελεῖν ἐπέταξεν ἄεθλον
λ 622 δεδμήμην, ὅδε μοι χαλεποὺς ἐπετέλλετ' ἀέθλους.

206 sq. αὐτὰρ ἐγὼ κέρας ὑγρὸν ἑλὼν κοίλην τε φαρέτρην ἰῶν ἐμπλείην
χ 2 sq. ἆλτο δ' ἐπὶ μέγαν οὐδὸν ἔχων βιὸν ἠδὲ φαρέτρην ἰῶν ἐμπλείην.

217 φρασθῆναι δυνάμην οὐδ' ὠρυγμοῖο πυθέσθαι
Ζ 465 πρίν γέ τι σῆς τε βοῆς σοῦ θ' ἑλκηθμοῖο πυθέσθαι.

222 πρὶν ἰδέειν ἀλκῆς τε μεταυτίκα πειρηθῆναι
Φ 225 πρὶν ἔλσαι κατὰ ἄστυ καὶ Ἕκτορι πειρηθῆναι.

229 καὶ βάλον ἄσσον ἰόντος ἀριστερὸν ἐς κενεῶνα
τ 392 νίζε δ' ἄρ' ἄσσον ἰοῦσα ἄναχθ' ἑόν· αὐτίκα δ' ἔγνω.
Adhibere potuit etiam versum
Λ 321 δουρὶ βαλὼν κατὰ μαζὸν ἀριστερόν, αὐτὰρ Ὀδυσσεύς.

232 αὐτὰρ ὃ κρᾶτα δαφοινὸν ἀπὸ χθονὸς ὦκ' ἐπάειρε (cf. v. 73)
e. g. θ 375 ἰδνωθεὶς ὀπίσω, ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀερθείς.

234 σκεπτόμενος, λαμυροὺς δὲ χανὼν ὑπέδειξεν ὀδόντας
Υ168 δουρὶ βάλῃ, ἐάλη δὲ χανὼν περί τ' ἀφρὸς ὀδόντας.

235 τῷ δ' ἐγὼ ἄλλον ὀιστὸν ἀπὸ νευρῆς προΐαλλον
Θ309 (cf. 300) Τεῦκρος δ' ἄλλον ὀιστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλεν.

236 ἀσχαλόων, ὅ μοι ὁ πρὶν ἐτώσιος ἔκφυγε χειρός
Ξ 407 = Χ 292 ὅττι ῥά οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός.

247 ὡς δ' ὅταν ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ πολέων ἴδρις ἔργων
Δ 485 τὴν μέν θ' ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ αἴθωνι σιδήρῳ.

250 τοῦ μὲν ὑπὲκ χειρῶν ἔφυγεν τανύφλοιος ἐρινός
Θ 137 (cf. Λ128) Νέστορα δ' ἐκ χειρῶν φύγον ἡνία σιγαλόεντα.

254 χειρὶ προεσχεθόμην καὶ ἀπ' ὤμων δίπλακα λώπην
Ζ28 (cf. Π782) Μυκιστηιάδης καὶ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα.

256 ἤλασα κὰκ κεφαλῆς, διὰ δ' ἄνδιχα τρηχὺν ἔαξα
Π 412 μέσσην κὰκ κεφαλήν· ἡ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη.

263 νωσάμενος, πρὶν αὖτις ὑπότροπον ἀμπνυνθῆναι
φ 211 εὐξαμένου ἐμὲ αὖτις ὑπότροπον οἴκαδ' ἱκέσθαι.

266 ἧγχον δ' ἐγκρατέως στιβαρὰς σὺν χεῖρας ἐρείσας
λ 426 χερσὶ κατ' ὀφθαλμοὺς ἑλέειν σύν τε στόμ' ἐρεῖσαι.

272 καὶ τότε δὴ βούλευον, ὅπως λασιαύχενα βύρσαν
λ 229 αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον, ὅπως ἐρέοιμι ἑκάστην.

275 οὐδὲ λίθοις τμητὴ πειρωμένῳ οὐδὲ μὲν ὕλη
Ι 374 οὐδέ τί οἱ βουλὰς συμφράσσομαι οὐδὲ μὲν ἔργον.

§ 2. De inversione.

Ut omnes poetae et primis et ultimis versuum locis, quippe qui maxime sententiarum gravitatem indicent, verba ea, in quibus quoddam pondus inest, amant collocare,

eandem huius carminis auctor rationem sequitur. Cum vero immutare studuerit exemplaria, Homeri aliorumque auctorum versuum atque etiam hemistichiorum verba prima haud raro in fine, in principio ultima posuit nec tamen corrupit exempla neque infirmavit.

a) Translata sunt verba in alterum hemistichium

α) e priore in posterius.

1. totum hemistichium cum aliqua immutatione translatum est ordine verborum servato

177 εἰπ' ἄγε νῦν μοι πρῶτον, | ἵνα γνώω κατὰ θυμόν
χ 373 ὄφρα γνῷς κατὰ θυμόν, | ἀτὰρ εἴπησθα καὶ ἄλλῳ.

267 ἐξόπιθεν, μὴ σάρκας | ἀποδρύψῃ ὀνύχεσσι
β 153 δρυψαμένω δ' ὀνύχεσσι | παρειὰς ἀμφί τε δειράς.

ordine verborum mutato

25 ῥυόμεθ' ἐνδυκέως, | τριπόλοις σπόρον ἐν νειοῖσιν
ε 127 νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ· | οὐδὲ δὴν ἦεν ἄπυστος.

28 ἐς ληνοὺς δ' ἱκνεῦνται, | ἐπὴν θέρος ὥριον ἔλθῃ
λ 192 αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃσι θέρος | τεθαλυῖά τ' ὀπώρη.

2. initium hemistichii prioris in fine alterius positum est

48 ὅστις ἐπ' ἀγρῶν τῶνδε | γεραίτερος αἰσυμνήτης
ϑ 258 αἰσυμνῆται δὲ κριτοὶ | ἐννέα πάντες ἀνέσταν.

146 σκαιοῦ ἄφαρ κέραος, | κατὰ δ' αὐχένα νέρθ' ἐπὶ γαίης
Ξ 204 γαίης νέρθε καθεῖσε | καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.

3. initium prioris hemistichii in eadem sede alterius positum est

132 οἳ καὶ ἀτιμαγέλαι | βόσκοντ' ἐριθηλέα ποίην
h. Merc. 27 βοσκομένη προπάροιθε | δόμων ἐριθηλέα ποίην.

160 Αὐγείω φίλος υἱὸς | ἔθεν μετόπισθεν ἰόντα
E 56 πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα | μετάφρενον οὔτασε δουρί.

4. exitus prioris hemistichii in principio alterius collocatus est

6 εἴ κεν ὁδοῦ ζαχρεῖον | ἀνήνηταί τις ὁδίτην
I 510 ὃς δέ κ' ἀνήνηται | καί τε στερεῶς ἀποείπῃ.

179 εἰ σύγ' ἐκεῖνος, ὃν ἄμμιν | ἀκουόντεσσιν ἔειπεν
α 352 ἥτις ἀκουόντεσσι | νεωτάτη ἀμφιπέληται.

189 ὣς εἰπὼν μέσσης | ἐξηρώησε κελεύθου
Ψ 468 αἱ δ' ἐξηρώησαν, | ἐπεὶ μένος ἔλλαβε θυμόν.

276 ἔνθα μοι ἀθανάτων τις | ἐπὶ φρεσὶ θῆκε νοῆσαι
σ 158 τῇ δ' ἄρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε | θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.

5. exitus prioris hemistichii in eadem sede alterius collocatus est

16 λειμῶνες θαλέθουσιν | ὑπόδροσοι εἱαμεναί τε
Δ 483 (cf. *O* 631) ἥ ῥά τ' ἐν εἱαμενῇ | ἕλεος μεγάλοιο πεφύκῃ.

20 κείνῃ, ὅθι πλατάνιστοι | ἐπηετανοὶ πεφύασι
η 128 παντοῖαι πεφύασιν, | ἐπηετανὸν γανόωσαι.

32 ἃς ἡμεῖς ἔργοισιν | ἐποιχόμεθα πρόπαν ἦμαρ
e. g. ω 41 ἡμεῖς δὲ πρόπαν ἦμαρ | ἐμαρνάμεθ'· οὐδέ κε πάμπαν;

πρόπαν ἦμαρ apud Homerum semper in eadem sede versus legitur: *A* 601 *T* 162 *Ω* 713 ι 161 556 κ 183 476 μ 29 τ 424.

44 εἰσιδέειν· τοῦ γάρ με | καὶ ἤγαγεν ἐνθάδε χρειώ
δ 312 τίπτε δέ σε χρειὼ | δεῦρ' ἤγαγε, Τηλέμαχ' ἥρως.

68 τοὺς δὲ κύνες προσιόντας | ἀπόπροθεν αἶψ' ἐνόησαν
P 116 τὸν δὲ μάλ' αἶψ' ἐνόησε | μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης.

131 ἀργησταί, πᾶσιν δὲ | μετέπρεπον εἰλιπόδεσσιν
Z 424[1]) βουσὶν ἐπ' εἰλιπόδεσσι | καὶ ἀργεννῆς ὀΐεσσιν.

196 ὅππως ἐκράανθεν, | ἐπεὶ λελίησαι ἀκούειν
λ 380 εἰ δ' ἔτ' ἀκουέμεναί | γε λιλαίεαι, οὐκ ἂν ἐγώ γε.

229 καὶ βάλον ἄσσον ἰόντος | ἀριστερὸν ἐς κενεῶνα
Λ 381 νείατον ἐς κενεῶνα | βαλὼν ἐκ θυμὸν ἑλέσθαι.
Hemistichium νείατον ἐς κενεῶνα praebent etiam Ε 857 Π 821.

248 ὄρπηκας κάμπτῃσιν | ἐρινεοῦ εὐκεάτοιο
ε 60 κέδρου τ' εὐκεάτοιο | θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὀδώδειν.

261 ἦλθε, βίῃ σεισθέντος | ἐν ὀστέῳ ἐγκεφάλοιο
Π 347 νέρθεν ὑπ' ἐγκεφάλοιο, | κέασσε δ' ἄρ ὀστέα λευκά.

278 τοῖσι θοῶς ἀπέδειρα, | καὶ ἀμφεθέμην μελέεσσιν
ν 432 πάντεσσιν μελέεσσι | παλαιοῦ θῆκε γέροντος.

279 ἔρκος ἐνυαλίου | ταμεσίχροος ἰωχμοῖο
Hes. Th. 683 ἀσπέτου ἰωχμοῖο | βολάων τε κρατεράων.

β) e posteriore in prius.

1. totum hemistichium cum aliqua immutatione translatum est

6 εἴ κεν ὁδοῦ ζαχρεῖον | ἀνήνηταί τις ὁδίτην
α 315 μή μ' ἔτι νῦν κατέρυκε | λιλαιόμενόν περ ὁδοῖο.

102 sq. ἀλλ' ὃ μὲν ἀμφὶ πόδεσσιν | ἐντμήτοισιν ἱμᾶσι
καλοπέδιλ' ἀράρισκε
ξ 23 αὐτὸς δ' ἀμφὶ πόδεσσιν | ἑοῖς ἀράρισκε πέδιλα.

---

[1]) Versui Π 488, qui εἰλιπόδεσσι praebet in principio posterioris hemistichii, praefero hunc versum, et cum prior sit et cum prioris hemistichii verba similia exstent apud Hes. Theog. 290: βουσὶ παρ' εἰλιπόδεσσι | ..

244 θυμοῦ ἐνεπλήσθη, | πυρσαὶ δ' ἔφριξαν ἔθειραι
Batrach. 167 σείοντες λόγχας | θυμοῦ ἔμπλητο ἕκαστος.

2. exitus posterioris hemistichii in principio prioris positus est

86 δείελον ἦμαρ ἄγων· | τὰ δ' ἐπήλυθε πίονα μῆλα
ρ 606 τέρποντ'· ἤδη γὰρ | καὶ ἐπήλυθε δείελον ἦμαρ

151 (cf. 190) Φυλεὺς οἵ τ' ἐπὶ βουσὶ | κορωνίσι βουκόλοι ἄνδρες
Ο 530 (cf. Β 628) τόν ῥ' ἐφόρει γυάλοισιν | ἀρηρότα· τόν ποτε Φυλεύς.

214 πάντῃ δ' ὄσσε φέρων | ὀλοὸν τέρας ἐσκοπίαζον
Ψ 463 νῦν δ' οὔ πῃ δύναμαι | ἰδέειν· πάντῃ δέ μοι ὄσσε.

3. exitus posterioris hemistichii in eadem sede prioris positus est

9 ἀλλ' αἵ μέν ῥα νέμονται | ἐπ' ὄχθαις Εἰλίσσοντος
Ο 631 (cf. Υ 8 ν 407) αἵ ῥά τ' ἐν εἱαμενῇ | ἕλεος μεγάλοιο νέμονται.

37 δίζεαι, οἵ οἱ ἔασιν; | ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω
Η 295 σούς τε μάλιστα ἔτας | καὶ ἑταίρους, οἵ τοι ἔασιν.
Nec minus dignus est, qui huic adiungatur, alter versus Odysseae

ο 336 οὔτ' ἐγὼ οὔτε τις ἄλλος | ἑταίρων, οἵ μοι ἔασιν.

56 χθιζὸς δ' εἰλήλουθεν | ἀπ' ἄστεος, ἤμασι πολλοῖς
Ο 131 (γ 318 η 199) ἢ δὴ νῦν πὰρ Ζηνὸς | Ὀλυμπίου εἰλήλουθεν.

77 αὐτοῦ γ' οὐ παρεόντος· | ἔπος δ' ὅγε τοῖον ἔειπεν
Ο 325 ἐλθόντ' ἐξαπίνης | σημάντορος οὐ παρεόντος.

101 (cf. 151) εἱστήκει παρὰ βουσὶν | ἀνὴρ κεχρημένος ἔργου
ο 386 (cf. Σ 530) ἢ σέ γε μουνωθέντα | παρ' οἴεσιν ἢ παρὰ βουσίν.

104 ἄλλος δ' αὖ νέα τέκνα | φίλας ὑπὸ μητέρας ἵει
Δ 238 ἡμεῖς αὖτ' ἀλόχους τε | φίλας καὶ νήπια τέκνα.

156 λεπτὴν καρπαλίμοισι | τρίβον ποσὶν ἐξανύσαντες
Π 342 Μηριόνης δ' Ἀκάμαντα | κιχεὶς ποσὶ καρπαλίμοισιν.

160 Αἰγείω φίλος υἱὸς | ἔθεν μετόπισθεν ἰόντα
β 2 ὤρνυτ' ἄρ ἐξ εὐνῆφιν | Ὀδυσσῆος φίλος υἱός.

176 χειρῶν καρτερὸν ἔργον | ἀριφραδέως ἀγορεύει;
Ε 757 Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίζῃ | Ἄρει τάδε καρτερὰ ἔργα.

218 οὐδὲ μὲν ἀνθρώπων | τις ἔην ἐπὶ βουσὶ καὶ ἔργοις
θ 552 οὐ μὲν γάρ τις πάμπαν | ἀνώνυμός ἐστ' ἀνθρώπων.

228 ἐν τρίβῳ ὑλήεντι, | δεδεγμένος ὁππόθ' ἵκοιτο
ι 191 ἀνδρί γε σιτοφάγῳ, | ἀλλὰ ῥίῳ ὑλήεντι.

253 μαιμώων χροὸς ἆσαι· | ἐγὼ δ' ἑτέρηφι βέλεμνα
Ο 317 (cf. Φ 368) ἐν γαίῃ ἵσταντο, | λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι.

277 αὐτοῖς δέρμα λέοντος | ἀνασχίζειν ὀνύχεσσι
Panyass. Her. frg. 2 καὶ Βεμβινήταο | πελώρου δέρμα λέοντος.

Cum paraphrasi exitus posterioris hemistichii in eadem sede prioris positus est

138 τῶν μέν τε προφέρεσκε | βίηφί τε καὶ σθένεϊ ᾧ
φ 373 μνηστήρων χερσίν τε | βίηφί τε φέρτερος εἴην.

4. initium posterioris hemistichii in fine prioris collocatum est

186 τῷ καὶ θαυμάζεσκον | ἀκούοντες τότε μῦθον
τ 229 ἀσπαίροντα λάων· | τὸ δὲ θαυμάζεσκον ἅπαντες.

192 ὅς μιν ὁμαρτήσας | τοίῳ προσελέξατο μύθῳ
Hes. Op. 676 ὅστ' ὤρινε θάλασσαν | ὁμαρτήσας Διὸς ὄμβρῳ.

5. initium posterioris hemistichii in eadem sede prioris collocatum est

10 αἳ δ' ἱερὸν θείοιο | παρὰ ῥόον Ἀλφειοῖο
Λ 726 ἔνδιοι ἱκόμεσθ' | ἱερὸν ῥόον Ἀλφειοῖο.

74 φευγέμεν ἂψ ὀπίσω | δειδίσσετο, τρηχὺ δὲ φωνῇ
K 147 = 327 βουλὰς βουλεύειν | ἢ φευγέμεν ἠὲ μάχεσθαι.

76 χαίρων ἐν φρεσὶν ᾗσιν, | ὀθούνεκεν αὖλιν ἔρυντο
O 609 ἔγχος. ὁ δὲ φρεσὶν ᾗσιν | χάρη καὶ ἐέλπετο νίκην.

b) Transposita sunt verba intra fines eiusdem hemistichii

α) prioris

1. ex initio in exitum

4 Ἑρμέω ἁζόμενος | δεινὴν ὄπιν εἰνοδίοιο
Α 21 ἁζόμενοι Διὸς υἱα | ἑκηβόλον Ἀπόλλωνα.

23 εὐθὺς δὲ σταθμοὶ | περιμήκεες ἀγροιώταις
η 89 σταθμοὶ δ' ἀργύρεοι | ἐν χαλκέῳ ἕστασαν οὐδῷ.

2. e fine in principium

87 ἐκ βοτάνης ἀνιόντα | μετ' αὐλία τε σηκούς τε
N 493 πιόμεν' ἐκ βοτάνης· | γάνυται δ' ἄρα τε φρένα ποιμήν.

3. ex initio in medium et ex medio in initium

172 ὣς κεῖνός γ' ἀγόρευε |
σ 271 κεῖνος τῶς ἀγόρευε | .

β) posterioris

1. e fine in principium

186 τῷ καὶ θαυμάζεσκον | ἀκούοντες τότε μῦθον
Ω 632 εἰσορόων ὄψιν τ' ἀγαθὴν | καὶ μῦθον ἀκούων.

2. ex initio in exitum

55 σφωιτέρῳ σὺν παιδί, | βίῃ Φυλῆος ἀγανοῦ
e. g. *E* 277 καρτερόθυμε, δαΐφρον, | ἀγανοῦ Τυδέος υἱέ
(semper apud Homerum ἀγανοῦ eadem sede legitur: *E* 277. 649. *Z* 23. *K* 392. *Δ* 1. *M* 117. *Ξ* 501. *O* 446. *P* 284. 557. *Σ* 16. *Φ* 579. *β* 308. *ε* 1. *λ* 492).

110 σὺν δ' υἱός τε βίη τε | βαρύφρονος Ἡρακλῆος
Σ 117 οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη | Ἡρακλῆος φύγε κῆρα.

Haud scio an recensendi possint videri ii quoque loci, in quibus poeta quaedam verba ex aliquo versu in eandem sedem sequentis versus transposuit, velut in v. 64 (cf. *α* 405 sq.) et 71 (cf. Hes. Theog. 317 sq.). At vereor ne, si tales locos tractem, longius a proposito decedam. Contra mea quidem sententia digni sunt qui recenseantur etiam v. 38. 39; in his enim sententiarum ordo, qui in exemplari indicatur, mutatus est

38 sq. ἐπεὶ[1] οὔ σέ γέ φημι κακῶν ἔξ
ἔμμεναι[2] οὐδὲ κακοῖσιν ἐοικότα φύμεναι αὐτόν.

vide exemplum

Ξ 472 [2]οὐ μέν μοι κακὸς εἴδεται[1] οὐδὲ κακῶν ἔξ.

Etiamsi nescio an plura opinione exempla in hoc conspectu posuerim, tamen vix putaverim modum me et finem transgressum ea quoque, quae parum apta viderentur, assumpsisse. Congessi enim eos tantum locos, qui aut manifesto ad Homerum aliosve epicos spectant aut, si minus apertam imitationem produnt, rariores certe voces vel formas praebent singulares, sive quod hae semper eandem in exemplari sedem tenent sive quod alibi omnino non exstant. Cum vero invenerimus de industria poetam exemplar, quodcumque expressit, mutasse (e. g. in substitutione v. 235), mirum esse nequit, quod hoc specimen immutationis, dico inversionem, saepe adhibuit; haec enim ratio est simplicissima ac facillima.

Quisquis versus modo propositos percurret, facile percipiet, qua ratione poeta usus sit in verbis invertendis. Haec autem mihi monenda videntur: poeta, etsi septies (v. 25. 28. 177. 267; 6. 103. 244) hemistichia tota transposuit, tamen exitus versuum in principio collocavit quattuor tantum (v. 86. 151. 190. 214), initia in fine non nisi duo (v. 48. 146); imprimis autem rationem habuit exituum, singulorum enim hemistichiorum exitus invertuntur ea ratione, ut alterius obtineant eandem sedem, sex et viginti.

§ 3. De contractione.

Usurpavit poeta etiam eam immutandi rationem, ut iis, quae in suum usum convertere nequiret, omissis recisisque verbis amplificantibus et exornantibus in artiorem formam exempla redigeret. Sunt autem huius modi versus hi:

6 εἴ κεν ὁδοῦ ζαχρεῖον ἀνήνηταί τις ὁδίτην
I 510 ὃς δέ κ' ἀνήνηται (καί τε στερεῶς ἀποείπῃ).

28 ἐς ληνοὺς δ' ἱκνεῦνται
h. Merc. 103 sq. (ἀκμῆτες) δ' ἵκανον ἐς (αὐλίον ὑψιμέλαθρον καὶ) ληνούς.

28 ἐπὴν θέρος ὥριον ἔλθῃ
λ 192 αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃσι θέρος (τεθαλυῖά τ') ὀπώρη.

35 ... οὕτινος ὧδε κεχρημένος εἰλήλουθας
ϱ 421 .. (ὁποῖος ἔοι καὶ) ὅτευ κεχρημένος ἔλθοι.

40 οἷόν τοι μέγα εἶδος ἐπιπρέπει
ω 252 sq. οὐδέ τί σοι (δούλειον) ἐπιπρέπει (εἰσοράασθαι) εἶδος (καὶ) μέγεθος.

63 δέρμα τε θηρὸς
Panyass. Her. frg. 1 δέρμα τε θήρειον (Βεμβινήταο λέοντος).

99 ὄιες δὲ κατ' αὐλὰς[1]) ηὐλίζοντο
Δ 433 Τρῶες δ', ὥς τ' ὄιες (πολυπάμονος ἀνδρὸς) ἐν αὐλῇ (μυρίαι) ἑστήκασιν.

183 οὐ μὲν γάρ κε τοσόνδε κατ' Ἀπίδα κνώδαλον εὕροις
ϱ 316 sq. οὐ μὲν γάρ τι φύγεσκε (βαθείης βένθεσιν ὕλης) κνώδαλον, ὅττι δίοιτο.

186 τῷ καὶ θαυμάζεσκον ἀκούοντες τότε μῦθον
Ω 631 sq. θαύμαζεν Ἀχιλλεύς (εἰσορόων ὄψιν τ' ἀγαθὴν καὶ) μῦθον ἀκούων.

209 ἔμμητρον, τὸ μὲν αὐτὸς ὑπὸ ζαθέῳ Ἑλικῶνι
Hes. Th. 2 αἵ θ' Ἑλικῶνος ἔχουσιν (ὄρος μέγα τε) ζάθεόν τε.

215 πάρος γ' ἐμὲ κεῖνον ἰδέσθαι
Σ 135 πρίν γ' ἐμὲ (δεῦρ' ἐλθοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν) ἴδηαι.

217 οὐδ' ὠρυγμοῖο πυθέσθαι
Ζ 465 πρίν γέ τι σῆς τε βοῆς (σοῦ θ' ἑλκηθμοῖο) πυθέσθαι.

225 sq. πεπάλακτο φόνῳ χαροπόν τε πρόσωπον στήθεά τε
χ 404 sq. (πᾶν) δ' ἄρα οἱ στῆθός (τε παρήιά τ' ἀμφοτέρωθεν) αἱματόεντα πέλει, δεινὸς δ' εἰς ὦπα (ἰδέσθαι).

229 καὶ βάλον ἄσσον ἰόντος ἀριστερὸν ἐς κενεῶνα
Π 820 sq. ἀγχίμολόν ῥά οἱ ἦλθε (κατὰ στίχας), οὖτα δὲ (δουρὶ) (νείατον) ἐς κενεῶνα.

249 θάλψας ἐν πυρὶ πρῶτον
φ 246 θάλπων (ἔνθα καὶ ἔνθα σέλαι) πυρός.

254 καὶ ἀπ' ὤμων δίπλακα λώπην
ν 224 δίπτυχον ἀμφ' ὤμοισιν ἔχουσ' (εὐεργέα) λώπην.

---

[1]) Contra Wilamowitzium codices secutus sum.

256 ἤλασα κὰκ κεφαλῆς
Π 411 sq. βάλε πέτρῳ
(μέσσην) κὰκ κεφαλήν.

278 καὶ ἀμφεθέμην μελέεσσιν
ν 431 sq. ἀμφὶ δὲ δέρμα
(πάντεσσιν) μελέεσσι παλαιοῦ θῆκε γέροντος.

Afferendus est hic etiam versus 12, qui singulariter conformatus est, cum poeta singula vocabula e diversis loci in usum vocati versibus sumpserit.

12 χωρὶς δὲ[1]) σηκοί σφι τετυγμένοι εἰσὶν ἑκάσταις
ι 219 sqq. ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρῖθον, στείνοντο δὲ σηκοὶ
ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων· διακεκριμέναι δὲ ἕκασται
ἔρχατο, χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι,
χωρὶς δ' αὖθ' ἕρσαι. ναῖον δ' ὀρῷ ἄγγεα πάντα,
γαυλοί τε σκαφίδες τε, τετυγμένα, τοῖς ἐνάμελγεν.

§ 4. De paraphrasi.

Iam vero transeamus ad eos versus, in quibus sententiae cum aliquo certo versu Homeri aliusve epici poetae proferuntur communes aut similes, aliis tamen verbis expressae. Huius rei exempla inveniuntur non pauca, id quod ex proposito poetae facile intellegitur.

5 τὸν γάρ φασι μέγιστον ἐπουρανίων κεχολῶσθαι
Ω 113 sq. ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων
ἀθανάτων κεχολῶσθαι.

[1]) δὲ, quod unus codex M praebet, in ceteris codd. mutatum videtur in δὴ haud dubie propter metrum; at rectum puto esse δὲ, quia etiam in versu 87 ante σ brevis vocalis producitur (τε σηκούς); vide quae annotavit Fritzschius ad h. l. Coniectura δ' οἱ, quam Meinekium secutus Wilamowitzius in textum recepit, mihi probanda non videtur, cum articulus hoc loco langueat.

6 εἴ κεν ὁδοῦ ζαχρεῖον ἀνήνηταί τις ὁδίτην
α 315 μή μ' ἔτι νῦν κατέρυκε λιλαιόμενόν περ ὁδοῖο.

23 sq. εὐθὺς δὲ σταθμοὶ περιμήκεες ἀγροιώταις δέδμηνθ'
ι 184 sq. περὶ δ' αὐλὴ ὑψηλὴ δέδμητο.

30 πυροφόροι τε γύαι καὶ ἀλωαὶ δενδρήεσσαι
Ξ 122 sq. ἅλις δέ οἱ ἦσαν ἄρουραι πυροφόροι, πολλοὶ δὲ φυτῶν ἔσαν ὄρχατοι ἀμφίς·

44 εἰσιδέειν· τοῦ γάρ με καὶ ἤγαγεν ἐνθάδε χρειώ
δ 312 τίπτε δέ σε χρειὼ δεῦρ' ἤγαγε, Τηλέμαχ' ἥρως.

53 ὥς τοι πᾶν ὃ θέλεις αἶψα χρέος ἐκτετέλεσται
ψ 54 νῦν δ' ἤδη τόδε μακρὸν ἐέλδωρ ἐκτετέλεσται.

65 ἂψ δ' ὄκνῳ ποτὶ χεῖλος ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα
ν 254 οὐδ' ὅγ' ἀληθέα εἶπε, πάλιν δ' ὅγε λάζετο μῦθον.

Eadem verba, quae in versus ν 254 altero hemistichio leguntur, etiam in Δ 357 occurrunt, sed paulo aliter usurpata; illo enim loco Agamemno non ut supra Ulixes verba quae dicturus erat retinet, sed quae iam dixerat quasi retrahit.

67 σπερχομένου· χαλεπὸν δ' ἑτέρου νόον ἴδμεναι ἀνδρός
Η 424 ἔνθα διαγνῶναι χαλεπῶς ἦν ἄνδρα ἕκαστον,
cf. etiam Ρ 252 ἀργαλέον δέ μοί ἐστι διασκοπιᾶσθαι ἕκαστον.

Sed non prorsus eandem sententiam hi duo loci Homerici praebent, quibus agatur de alicuius hominis forma ac facie dignoscenda; de animo perspiciendo agit Alcman frg. 42 τίς δ' ἄν, τίς ποκα ῥᾶ ἄλλω νόον ἀνδρὸς ἐνίσποι;

68 τοὺς δὲ κύνες προσιόντας ἀπόπροθεν αἶψ' ἐνόησαν
ξ 29 ἐξαπίνης δ' Ὀδυσῆα ἴδον κύνες ὑλακόμωροι.

70 θεσπέσιον δ' ὑλάοντες ἐπέδραμον ἄλλοθεν ἄλλος
Ξ 421 οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον υἷες Ἀχαιῶν.

76 sq. χαίρων ἐν φρεσὶν ᾗσιν, ὀθούνεκεν αὖλιν ἔρυντο
αὐτοῦ γ' οὐ παρεόντος.
ξ 526 χαῖρε δ' Ὀδυσσεύς,
ὅττι ῥά οἱ βιότου περικήδετο νόσφιν ἐόντος.

80 εἴ οἱ καὶ φρένες ὧδε νοήμονες ἔνδοθεν ἦσαν
δ 293 οὐδ' εἴ οἱ κραδίη γε σιδηρέη ἔνδοθεν ἦεν.

84 ἦ ῥα, καὶ ἐσσυμένως ποτὶ ταὐλίον ἶξον ἰόντες
Ω 596 ἦ ῥα, καὶ ἐς κλισίην πάλιν ἤιε δῖος Ἀχιλλεύς.

Etiam alterius versus poeta memor erat

Ψ 38 οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίην Ἀγαμέμνονος ἶξον ἰόντες.

99 εἰλιπόδων, ὄιες δὲ κατ' αὐλὰς ηὐλίζοντο
Δ 433 sq. Τρῶες δ', ὥς τ' ὄιες πολυπάμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ
μυρίαι ἑστήκασιν.

102 sq. ἀλλ' ὃ μὲν ἀμφὶ πόδεσσιν ἐυτμήτοισιν ἱμᾶσι
καλοπέδιλ' ἀράρισκε
ξ 23 sq. αὐτὸς δ' ἀμφὶ πόδεσσιν ἑοῖς ἀράρισκε πέδιλα,
τάμνων δέρμα βόειον ἐυχροές.

104 ἄλλος δ' αὖ νέα τέκνα φίλας ὑπὸ μητέρας ἵει
ι 245 πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἧκεν ἑκάστῃ.

105 sq. πινέμεναι λιαροῖο μεμαότα πάγχυ γάλακτος
ἄλλος ἀμόλγιον εἶχ', ἄλλος τρέφε πίονα τυρόν
ι 246 αὐτίκα δ' ἥμισυ μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος.

Singularem in modum adhibuit poeta hunc locum; cum enim eandem rem aliis verbis exposuerit pro materia λευκοῖο γάλακτος ponens id, quod ex ea conficitur πίονα

τυρόν, tamen verba, quae ibi leguntur, ipsa in usum suum convertit; namque *γάλακτος* in versus 105 exitu collocavit, epitheton *λευκοῖο* autem immutavit in *λιαροῖο*, quae vox similiter sonat.

112 *ἔνθα καὶ ἄρρηκτόν περ ἔχων ἐν στήθεσι θυμόν*
Π 162 sq. *ἐν δέ τε θυμὸς*
στήθεσιν ἄτρομός ἐστι.

Poetae animo obversari potuit etiam versus
B 490 *φωνὴ δ' ἄρρηκτος, χάλκεον δέ μοι ἦτορ ἐνείη.*

131 *ἀργησταί, πᾶσιν δὲ μετέπρεπον εἰλιπόδεσσιν*
B 481 *ταῦρος· ὁ γάρ τε βόεσσι μεταπρέπει ἀγρομένῃσιν.*

137 *δεινὸν δ' ἐβρυχῶντο φόνον λεῦσσόν τε προσώπῳ*
β 152 *ἐς δ' ἰδέτην πάντων κεφαλάς, ὄσσοντο δ' ὄλεθρον.*

138 *τῶν μέν τε προφέρεσκε βίηφί τε καὶ σθένεϊ ᾧ*
φ 373 *μνηστήρων χερσίν τε βίηφί τε φέρτερος εἴην.*

141 *βουσὶν ἰὼν λάμπεσκεν, ἀρίζηλος δ' ἐτέτυκτο*
B 318 *τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκεν θεός, ὅς περ ἔφηνεν.*

153 sq. *τὼ δ' εἰς ἄστυ λιπόντε καταντόθι πίονας ἀγρούς*
ἐστιχέτην
K 273 *βάν ῥ' ἰέναι, λιπέτην δὲ κατ' αὐτόθι πάντας ἀρίστους.*

175 *ἠὲ σέ, δέρμα δὲ θηρός, ὅ τοι περὶ πλευρὰ καλύπτει*
Z 117 *ἀμφὶ δέ μιν σφυρὰ τύπτε καὶ αὐχένα δέρμα κελαινόν.*

198 *Ἀργείων οὐδείς κεν ἔχοι σάφα μυθήσασθαι*
Δ 404 *Ἀτρείδη, μὴ ψεύδε' ἐπιστάμενος σάφα εἰπεῖν.*

204 sq. *τὸν μὲν ἐμοὶ πρώτιστα τελεῖν ἐπέταξεν ἄεθλον*
Εὐρυσθεύς
λ 621 sq. *εἶχον ἀπειρεσίην· μάλα γὰρ πολὺ χείρονι φωτὶ*
δεδμήμην, ὁ δέ μοι χαλεποὺς ἐπετέλλετ' ἀέθλους.

206 αὐτὰρ ἐγὼ κέρας ὑγρὸν ἑλὼν κοίλην τε φαρέτρην
χ 2 ἆλτο δ' ἐπὶ μέγαν οὐδὸν ἔχων βιὸν ἠδὲ φαρέτρην.

212 δὴ τότε τόξον ἑλὼν στρεπτῇ ἐπέλασσα κορώνῃ
φ 138 αὐτοῦ δ' ὠκὺ βέλος καλῇ προσέκλινε κορώνῃ.

214 πάντῃ δ' ὄσσε φέρων ὀλοὸν τέρας ἐσκοπίαζον
Ψ 463 sq. πάντῃ δέ μοι ὄσσε
Τρωικὸν ἂμ πεδίον παπταίνετον εἰσορόωντι.

216 sq. οὐδ' ὅπῃ ἴχνια τοῖο
φρασθῆναι δυνάμην
μ 232 οὐδέ πῃ ἀθρῆσαι δυνάμην.

217 οὐδ' ὠρυγμοῖο πυθέσθαι
Z 465 πρίν γέ τι σῆς τε βοῆς σοῦ θ' ἑλκηθμοῖο πυθέσθαι.

224 sqq. ἀμφὶ δὲ χαίτας
αὐχμηρὰς πεπάλακτο φόνῳ χαροπόν τε πρόσωπον
στήθεά τε
χ 404 sq. πᾶν δ' ἄρα οἱ στῆθος παρήιά τ' ἀμφοτέρωθεν
αἱματόεντα πέλει, δεινὸς δ' εἰς ὦπα ἰδέσθαι.

228 δεδεγμένος ὁππόθ' ἵκοιτο
K 62 δεδεγμένος, εἰς ὅ κεν ἔλθῃς.

229 καὶ βάλον ἄσσον ἰόντος ἀριστερὸν ἐς κενεῶνα
Π 820 sq. ἀγχίμολόν ῥά οἱ ἦλθε κατὰ στίχας, οὖτα δὲ δουρὶ
νείατον ἐς κενεῶνα.

231 ὀκριοέν, χλωρῇ δὲ παλίσσυτον ἔμπεσε ποίῃ
h. Cer. 310 πολλὸν δὲ κρῖ λευκὸν ἐτώσιον ἔμπεσε γαίῃ.

236 ἀσχαλόων, ὅ μοι ὁ πρὶν ἐτώσιος ἔκφυγε χειρός
Ξ 406 sq. = X 291 sq. χώσατο δ' Ἕκτωρ,
ὅττι ῥά οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός.

237 μεσσηγὺς δ' ἔβαλον στηθέων, ὅθι πλεύμονος ἕδρη
ι 301 οὐτάμεναι πρὸς στῆθος, ὅθι φρένες ἧπαρ ἔχουσιν.

238 ἀλλ' οὐδ' ὧς ὑπὸ βύρσαν ἔδυ πολυώδυνος ἰός
O 451 αὐχένι γάρ οἱ ὄπισθε πολύστονος ἔμπεσεν ἰός.

243 κέρκον, ἄφαρ δὲ μάχης ἐμνήσατο·
N 721 sq. χάρμης
Τρῶες μιμνήσκοντο.

243 sq. πᾶς δέ οἱ αὐχήν
θυμοῦ ἐνεπλήσθη, πυρσαὶ δ' ἔφριξαν ἔθειραι
A 103 sq. ἀχνύμενος· μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι
πίμπλαντ', ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐίκτην.

Hoc loco non solum alia verba ad eandem rem significandam poeta adhibuit, sed etiam indicia irae mutavit; cum enim in exemplari de ardentibus oculis agatur, poeta fingit comas horrentes, quae iram indicant e. g. apri

τ 446 φρίξας εὖ λοφιήν, πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς.

247 πολέων ἴδρις ἔργων
φ 26 μεγάλων ἐπιίστορα ἔργων.

253 μαιμώων χροὸς ἆσαι
Φ 168 λιλαιομένη χροὸς ἆσαι.

253 sq. ἐγὼ δ' ἑτέρηφι βέλεμνα
χειρὶ προεσχεθόμην
P 355 ἑστεῶτες περὶ Πατρόκλῳ, πρὸ δὲ δούρατ' ἔχοντο.

258 sq. πέσεν δ' ὅγε πρὶν ἔμ' ἱκέσθαι
ὑψόθεν ἐν γαίῃ
X 17 γαῖαν ὀδὰξ εἷλον, πρὶν Ἴλιον εἰσαφικέσθαι.

260 sq. νευστάζων κεφαλῇ. περὶ γὰρ σκότος ὄσσε οἱ ἄμφω
ἦλθε
Δ 461 τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.

262 τὸν μὲν ἐγὼν ὀδύνῃσι παραφρονέοντα βαρείαις
Π 518 ὀξείης ὀδύνῃσιν ἐλήλαται.

264 αὐχένος ἀρρήκτοιο περ' ἰνίον ἤλασε προφθάς
E 73 βεβλήκει κεφαλῆς κατὰ ἰνίον ὀξέϊ δουρί.

Accedunt duo versus, quorum utroque poeta certum exemplum Homericum expressit ea ratione, ut non solum verba mutaret, sed sententiam quoque in contrariam verteret.

4 Ἑρμέω **ἀζόμενος** δεινὴν ὄπιν εἰνοδίοιο
Π 388 ἐκ δὲ δίκην ἐλάσωσι θεῶν ὄπιν **οὐκ ἀλέγοντες.**

52 ἀθανάτων ὦ ξεῖνε **φραδῇ** τινος ἐνθάδ' ἱκάνεις
O 720 νῆας ἑλεῖν, αἳ δεῦρο θεῶν **ἀέκητι** μολοῦσαι.

§ 5. De amplificatione.

Id quoque artificiosae compositionis specimen, quod amplificationem dicunt, poeta adhibuit. Et ita quidem egit, ut exemplar non modo, ubi aptum videbatur, uno alterove verbo augeret, verum etiam exornaret et suppleret novasque adderet sententias. Quem tali modo versus suos componentem non pauca ex aliis Homeri versibus hausisse ut per se veri simile est ita ex Homeri locis, quos aliquot exemplis subiunximus, intellegitur. Nec tamen raro in his videmus evenire, ut occurrant quaedam ab Homero aliena, quae plerumque de suo exhibuisse ille putandus est.

10 αἵ δ' ἱερὸν θείοιο παρὰ ῥόον Ἀλφειοῖο
Λ 726 ἔνδιοι ἱκόμεσθ' ἱερὸν ῥόον Ἀλφειοῖο.

24 δέδμηνθ', οἵ βασιλῆι πολὺν καὶ ἀθέσφατον ὄλβον
Hes. Theog. 974 τὸν δ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολὺν δέ οἱ ὤπασεν ὄλβον
cf. K 6 πολὺν ὄμβρον ἀθέσφατον.

37 sq. δίζεαι, οἵ οἱ ἔασιν; ἐγὼ δέ κέ τοι σάφα εἰδὼς
πάντα μάλ' ἐξείποιμ'
γ 80 εἴρεαι, ὁππόθεν εἰμέν· ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω

cf. *O* 632 *α* 202 σάφα εἰδώς
et e. g. *Λ* 768 πάντα μάλ'.

38 sq. ἐπεὶ οὐ σέ γέ φημι κακῶν ἒξ
ἔμμεναι οὐδὲ κακοῖσιν ἐοικότα φύμεναι αὐτὸν
Ξ 472 ἄξιος; οὐ μέν μοι κακὸς εἴδεται οὐδὲ κακῶν ἔξ.

ἔμμεναι in versus initio reperitur apud Homerum ter decies (vide III § 3a).

65 ἂψ δ' ὄκνῳ ποτὶ χεῖλος ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα
ν 254 (cf. *Δ* 357) οὐδ' ὅγ' ἀληθέα εἶπε, πάλιν δ' ὅγε λάζετο μῦθον.

69 ἀμφότερον ὀδμῇ τε χροὸς δούπῳ τε ποδοῖιν
π 6 σαίνοντάς τε κύνας, περί τε κτύπος ἦλθε ποδοῖιν

(alterum hemistichium etiam *τ* 444 legitur),

cf. *Γ* 179 ἀμφότερον . . . . τ' . . . τ'.

73 sqq. τοὺς μὲν ὅγε λάεσσιν ἀπὸ χθονὸς ὅσσον ἀείρων
φευγέμεν ἂψ ὀπίσω δειδίσσετο, τρηχὺ δὲ φωνῇ
ἠπείλει μάλα πᾶσιν (cf. pag. 8 sq.).
ξ 35 sq. τοὺς μὲν ὁμοκλήσας σεῦεν κύνας ἄλλυδις ἄλλον
πυκνῇσιν λιθάδεσσιν
cf. *Υ* 325 ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀείρων
Δ 184 δειδίσσεο.

76 sq. χαίρων ἐν φρεσὶν ᾗσιν, ὁθούνεκεν αὖλιν ἔρυντο
αὐτοῦ γ' οὐ παρεόντος
ξ 526 sq. χαῖρε δ' Ὀδυσσεύς,
ὅττι ῥά οἱ βιότου περικήδετο νόσφιν ἐόντος
cf. *N* 609 ἔγχος· ὁ δὲ φρεσὶν ᾗσιν χάρη καὶ ἐέλπετο νίκην

96 sq. πᾶν δ' ἄρ' ἐνεπλήσθη πεδίον, πᾶσαι δὲ κέλευθοι
ληίδος ἐρχομένης
Υ 156 sq. τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον καὶ λάμπετο χαλκῷ
ἀνδρῶν ἠδ' ἵππων.

Minus feliciter hic exemplum Homericum poetam amplificasse puto. Cum enim hunc Iliadis locum tria hemistichia complectentem ad suum propositum declinaret, facere non potuit, quin vocabula *καὶ λάμπετο χαλκῷ*, quippe quae argumento parum apta essent, plane excuteret. Supplevit autem versum vocibus *πᾶσαι δὲ κέλευθοι*; quibus sensum, etsi similem praebet ac *πεδίον*, tamen depravare hac ipsa re mihi videtur, cum minus apte verbis *πᾶν πεδίον* opponat *πᾶσαι δὲ κέλευθοι* h. e. ad totum adiciat partem.

105 sq. *πινέμεναι λιαροῖο μεμαότα πάγχυ γάλακτος,*
ἄλλος ἀμόλγιον εἶχ', ἄλλος τρέφε πίονα τυρόν
ι 246 *αὐτίκα δ' ἥμισυ μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος.*

110 *σὺν δ' υἱός τε βίη τε βαφύφρονος Ἡρακλῆος*
Σ 117 *οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη Ἡρακλῆος φύγε κῆρα.*

138 sq. *τῶν μέν τε προφέρεσκε βίηφί τε καὶ σθένεϊ ᾧ ᾗ δ' ὑπεροπλίῃ*
φ 373 *μνηστήρων χερσίν τε βίηφί τε φέρτερος εἴην*
cf. Δ 205 *ᾗς ὑπεροπλίῃσι.*

156 *λεπτὴν καρπαλίμοισι τρίβον ποσὶν ἐξανύσαντες*
Π 342 *Μηριόνης δ' Ἀκάμαντα κιχεὶς ποσὶ καρπαλίμοισιν.*

187 sq. *οἵ δέ νυ καὶ ψεύδεσθαι ὁδοιπόρον ἀνέρ' ἔφαντο*
γλώσσης μαψιδίοιο χαριζόμενον παρεοῦσιν
e. g. ξ 387 *μή τί μοι ψεύδεσσι χαρίζεο μήτε τι θέλγε*
cf. ξ 365 *μαψιδίως ψεύδεσθαι*
et Hes. op. 709 *ψεύδεσθαι γλώσσης χάριν.*

206 sq. *αὐτὰρ ἐγὼ κέρας ὑγρὸν ἑλὼν κοίλην τε φαρέτρην*
ἰῶν ἐμπλείην νεόμην, ἑτέρηφι δὲ βάκτρον
εὐπαγὲς αὐτόφλοιον ἐπηρεφέος κοτίνοιο
χ 2 sq. *ἆλτο δ' ἐπὶ μέγαν οὐδὸν ἔχων βιὸν ἠδὲ φαρέτρην*
ἰῶν ἐμπλείην.

245 κυρτὴ δὲ ῥάχις γένετ' ἠύτε τόξον
Y 168 ἐάλη (vide pag. 13).

§ 6. De contaminatione.

Quoniam de iis carminis nostri versibus disputavimus, qui singulis exemplis Homericis certa ratione mutatis sint compositi, restat ut inquiramus in ea exempla, quorum singula frusta scriptor ex diversis locis epicis petita ad usum suum transtulerit. Saepe enim versus ex hemistichiis minoribusve versuum particulis duabus vel pluribus videntur contaminati esse. Cumque plurimum tribuendum sit ei quaestioni, quo versus lòco particulae e carminibus epicis desumptae occurrant, nisi tales exempli versus, qui verba in nostro carmine exstantia prorsus eadem sede praebeant, cum ex iis solum poeta versus suos contaminare potuerit, in hoc capite respicere nolui. At cave credas poetam singula versuum frusta vel frustula ex diversis locis dedita opera conquisivisse itaque versus suos magno labore contexuisse. Immo ita res se habere videtur, ut ille, quem veterum epicorum imprimis Homeri lectione quam maxime imbutum fuisse constet, quasi in promptu versus eorumque partes habuerit atque, ubi opus esset, usurpaverit. Hanc ad rem demonstrandam iuvat enucleare, quem ad modum singula versuum frusta ex epicis desumpta inter se coniuncta sint. Sane haud omnibus locis inveniuntur causae, quoniam poeta, ut supra iam diximus, exemplaria imprimis Iliadem et Odysseam memoria tenuisse iudicandus sit; at quotiens aliqua dispicere poteram vestigia, sollerter et accurate persequebar.

a) Duo versus contaminati sunt.

Poeta alterius versus partem priorem cum alterius posteriore contaminavit

α) non mutatas

161 *ἧκα παρακλίνας κεφαλὴν* | *κατὰ δεξιὸν ὦμον*
υ 301 *ἧκα παρακλίνας κεφαλήν,* | *μείδησε δὲ θυμῷ*
τ 452 *τὸν δ' Ὀδυσεὺς οὔτησε τυχὼν* | *κατὰ δεξιὸν ὦμον*

(clausula *κατὰ δεξιὸν ὦμον* occurrit etiam *E* 46 98 *Λ* 507 *Π* 343 *X* 133). Coniunguntur in poetae animo hi duo versus similitudine rei: altero loco in Ulixem aliquid conici fingitur, altero ipse ille mittere dicitur venabulum.

β) altera parte immutata

37 *δίζεαι, οἵ οἱ ἔασιν; ἐγὼ δέ κέ τοι* | *σάφα εἰδώς*
γ 80 *εἴρεαι ὁππόθεν εἰμέν· ἐγὼ δέ κέ τοι* | *καταλέξω*
α 202 (cf. *O* 632) *οὔτε τι μάντις ἐὼν οὔτ' οἰωνῶν* | *σάφα εἰδώς.*

Immutata sunt prima verba haud ita paulum, tenore tamen ac sono similia.

62 *ὣς εἰπὼν ἡγεῖτο,* | *νόῳ δ' ὅγε πολλὰ μενοίνα*
α 125 *ὣς εἰπὼν ἡγεῖθ',* | *ἡ δ' ἕσπετο Παλλὰς Ἀθήνη*
σ 283 *μειλιχίοις ἐπέεσσι,* | *νόος δέ οἱ ἄλλα μενοίνα*

(versus *σ* 283 alterum hemistichium legitur simile *β* 92 = *ν* 381). Hos duos Odysseae versus poeta propter narrationis similitudinem, quae inter eos intercedit, adhibuisse videtur. Namque cum indoles versus

σ 281 *ὣς φάτο, γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς*

proxime ad v. *α* 125 accedit, tum versu 283 ipso similiter atque illo antitheton praebetur.

235 *τῷ δ' ἐγὼ* | *ἄλλον ὀιστὸν ἀπὸ νευρῆς προίαλλον*
ψ 192 *τῷ δ' ἐγὼ* | *ἀμφιβαλὼν θάλαμον δέμον, ὄφρα τέλεσσα*
Θ 309 *Τεῦκρος δ'* | *ἄλλον ὀιστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλεν.*

Altera pars versus invenitur praeterea *Θ* 300.

γ) utraque parte immutata

Prius hemistichium mutatum est verbis transpositis

172 ὣς κεῖνός γ' ἀγόρευε· | γένος δέ μιν εἶναι ἔφασκεν
σ 271 κεῖνος τῶς ἀγόρευε· | τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται
ω 269 εὔχετο δ' ἐξ Ἰθάκης | γένος ἔμμεναι, αὐτὰρ ἔφασκεν.

Quorum in utroque versu agitur de Ulixe, qui verba fecerit vel fecisse dicatur.

Adscribatur appendicis loco iis, quos in hanc tabulam rettulimus, versibus etiam

28 ἐς ληνοὺς δ' ἱκνεῦνται, | ἐπὴν θέρος ὥριον ἔλθῃ.

Hic enim, etiamsi non ex partibus versuum duabus contaminatus est, tamen duorum versuum eorumque integrorum sensum coniungit verbis in artiorem formam contractis (vide pag. 34). Sunt autem exempla haec

h. Merc. 103 sq. ἀκμῆτες δ' ἵκανον ἐς αὔλιον ὑψιμέλαθρον
καὶ ληνούς
λ 192 αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃσι θέρος τεθαλυῖά τ' ὀπώρῃ
(193 πάντῃ οἱ κατὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο).

Torculari admoneri potuit de vinetis et autumno maturante.

b) Tres versus contaminati sunt.

Poeta versuum partes contaminavit

α) non mutatas

42 τὸν δ' ἀπομειβόμενος προσέφη | Διὸς | ἄλκιμος υἱός
e. g. Α 84 τὸν δ' ἀπομειβόμενος προσέφη | πόδας | ὠκὺς Ἀχιλλεύς
e. g. Π 720 τῷ μιν ἐεισάμενος προσέφη | Διὸς | υἱὸς Ἀπόλλων
e. g. Λ 605 τὸν πρότερος προσέειπε Μενοιτίου | ἄλκιμος υἱός.

Hi tres versus omnes orationem inducunt (προσέφη, προσέειπε); praeterea Α 84 et Π 720 sociantur voce προσέφη eadem sede exstante totiusque versus rhythmo prorsus eodem; in versuum Π 720 et Λ 605, quorum uterque praebet υἱός, posteriore parte nominantur patres eorum, qui verba sunt facturi.

85 *Ἠέλιος μὲν ἔπειτα | ποτὶ ζόφον | ἔτραπεν ἵππους*
τ433 = H421 *Ἠέλιος μὲν ἔπειτα | νέον προσέβαλλεν ἀρούρας*
M240 (cf. ν241) *εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοίγε | ποτὶ ζόφον | ἠερόεντα*
Θ 257 *Φραδμονίδην Ἀγέλαον· | ὁ μὲν φύγαδ' | ἔτραπεν ἵππους.*
τ 433 et M 239 conciliantur voce *ἠέλιος*.

102 *ἀλλ' ὃ μὲν | ἀμφὶ πόδεσσιν | ἐντμήτοισιν ἱμᾶσι*
B771 = H229 (cf. τ182) *ἀλλ' ὁ μὲν | ἐν νήεσσι | κορωνίσι ποντοπόροισιν*
ξ 23 *αὐτὸς δ' | ἀμφὶ πόδεσσιν | ἑοῖς ἀράρισκε πέδιλα*
Φ30 (cf. K567) *δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας | ἐντμήτοισιν ἱμᾶσιν.*
Versus ξ 23 et Φ 30 continentur ligandi notionibus.

β) una parte immutata

113 *Ἀμφιτρυωνιάδης | καὶ ἀρηρότα | νωλεμὲς αἰεί*
Hes. Th. 317 *Ἀμφιτρυωνιάδης | σὺν ἀρηιφίλῳ Ἰολάῳ*
E 725 *χάλκε' ἐπίσσωτρα | προσαρηρότα | θαῦμα ἰδέσθαι*
T 232 *ἀνδράσι δυσμενέεσσι μαχώμεθα | νωλεμὲς αἰεί.*
(*Ἀμφιτρυωνιάδης* eadem versus sede praeterea legitur Sc. 165. 416. 459.) Coniunguntur hi tres loci, quibus mentio fit pugnae vel pugnam parantium, vocibus *χαλκός* (Hes. Th. 316 et T 233) et *χάλκεος*.

119 *ἀφνειὸν μήλοις | περὶ πάντων ἔμμεναι | ἀνδρῶν*
Hes. Op. 120 *ἀφνειοὶ μήλοισι, | φίλοι μακάρεσσι θεοῖσιν*
A 287 *ἀλλ' ὅδ' ἀνὴρ ἐθέλει | περὶ πάντων ἔμμεναι | ἄλλων*
η 108[1] *ὅσσον Φαίηκες | περὶ πάντων ἴδριες | ἀνδρῶν.*

---

[1]) Ut recte statuerimus versum 119 ex tribus, non duobus versibus contaminatum esse, haud scio an eodem iure tertio loco potuerimus comparare

Z 488 *μοῖραν δ' οὔ τινά φημι πεφυγμένον | ἔμμεναι | ἀνδρῶν*
vel ζ 200 *ἦ μή πού τινα δυσμενέων φάσθ' | ἔμμεναι | ἀνδρῶν;*
Etsi vero clausulam *ἔμμεναι ἀνδρῶν* duo versus Homeri praebent, tamen illi, cum a sententia ceterorum versuum, quos supra protulimus, alieni sint, minus recte adhiberi videntur.

Hes. Op. 120 et *Α* 287 conciliantur inter se similitudine condicionis rerum: altero potentia describitur, altero divitiae. *η* 108 cum ceteris duobus locis coniungitur simili sententia sive quod etiam quandam virtutem (Phaeacum navigandi peritiam) declarat sive quod exstat in parte libri *η*, qua (v. 84 sqq.) Alcinoi divitiae depinguntur; cum *Α* 287 praeterea communes habet voces *περὶ πάντων* eadem sede exstantes.

152 *Ἀμφιτρυωνιάδαο | βίην ὑπέροπλον | ἰδόντες*
Hes. Sc. 416 *Ἀμφιτρυωνιάδης δέ, | βίη Ἡρακληείη*
Hes. Th. 670 *δεινοί τε κρατεροί τε, | βίην ὑπέροπλον | ἔχοντες*
Γ 224 *οὐ τότε γ' ὧδ' Ὀδυσῆος | ἀγασσάμεθ' εἶδος | ἰδόντες.*

Primo versui cum secundo commune est eadem sede positum vocabulum *βίη*; *Γ* 224 praebet *εἶδος*, cui similis vis inest ac *βίη* in priore versu; cum altero conciliatur simili sonitu clausulae.

220 *ἀλλὰ κατὰ σταθμοὺς | χλωρὸν | δέος εἶχεν ἕκαστον*
Ε 140 *ἀλλὰ κατὰ σταθμοὺς | δύεται, | τὰ δ' ἐρῆμα φοβεῖται*
h. Ap. 223 *βῆς ἀν' ὄρος ζάθεον | χλωρόν· | τάχα δ' ἷξες ἀπ' αὐτοῦ*
h. Ap. 447 *Φοίβου ὑπὸ ῥιπῆς· | μέγα γὰρ | δέος εἷλεν ἕκαστον.*

Ε 140 et h. Ap. 447 praebent timendi significationes.

γ) duabus partibus immutatis

5 *τὸν γάρ φασι | μέγιστον ἐπουρανίων | κεχολῶσθαι*
Ζ 100 *ὅν πέρ φασι | θεᾶς ἐξέμμεναι· ἀλλ' | ὅδε λίην*
ι 264 *τοῦ δὴ νῦν γε | μέγιστον ὑπουρανίων | κλέος ἐστίν*
e. g. *Ι* 523 *μηδὲ πόδας· πρὶν δ' οὔτι | νεμεσσητὸν | κεχολῶσθαι.*

In versibus *Ζ* 100 et *ι* 264 dicitur de claritate virorum (Achillis et Agamemnonis); *Ζ* 100 sq. cum *Ι* 523 similitudine sententiae sociatur; utroque enim loco Homerus tractat „gravem Pelidae stomachum“.

Tertii exempli verba vocabulis alterius interposita sunt

215 εἴ μιν ἐσαθρήσαιμι | πάρος | γ' ἐμὲ κεῖνον | ἰδέσθαι
Γ 450 εἴ που ἐσαθρήσειεν | Ἀλέξανδρον θεοειδέα
Ξ 286 ἔνθ' Ὕπνος μὲν ἔμεινε | πάρος | Διὸς ὄσσε | ἰδέσθαι
ο 346 νῦν δ' ἐπεὶ ἰσχανάᾳς μεῖναί | τέ με κεῖνον | ἄνωγας.

Γ 450 et Ξ 286 habent communem videndi notionem, Ξ 286 et ο 346 verbum *μένειν*.

233 θαμβήσας, | πάντῃ δὲ | διέδρακεν ὀφθαλμοῖσι
β 155 θάμβησαν | δ' ὄρνιθας, | ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
Π 111 ἀμπνεῦσαι· | πάντη δὲ | κακὸν κακῷ ἐστήρικτο
Ξ 436 χεῦαν· ὁ δ' ἀμπνύνθη καὶ | ἀνέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν.

β 155 et Ξ 436 voce *ὀφθαλμοῖσιν* in exitu posita, Π 111 et Ξ 436 verbo *ἀναπνεῖν* conciliantur.

239 ἀλλ' ἔπεσε | προπάροιθε ποδῶν | ἀνεμώλιος αὔτως
ω 540 κὰδ δ' ἔπεσε | πρόσθε γλαυκώπιδας ὀβριμοπάτρης
Ν 205 Ἕκτορος δὲ | προπάροιθε ποδῶν | πέσεν ἐν κονίῃσιν
Φ 474 νηπύτιε, | τί νυ τόξον ἔχεις | ἀνεμώλιον αὔτως.

Priores versus exhibent verbum *ἔπεσε* (*πέσεν*).

c) Quattuor versus contaminati sunt

α) una parte versus immutata

10 αἱ δ' ἱερὸν | θείοιο | παρὰ ῥόον | Ἀλφειοῖο
κ 351 (cf. Ο 39) ἔκ θ' ἱερῶν | ποταμῶν, οἵ τ' εἰς ἅλαδε προρέουσιν
Ι 214 πάσσε δ' ἁλὸς | θείοιο | κρατευτάων ἐπαείρας
Π 151 (λ 21) βοσκομένη | λειμῶνι | παρὰ ῥόον | Ὠκεανοῖο
Λ 726 ἔνδιοι ἱκόμεσθ' ἱερὸν ῥόον | Ἀλφειοῖο.

In κ 351 et Λ 726 agitur de sanctis fluminibus; cum Π 151 habet Λ 726 commune *ῥόον* eodem loco exstans et exitum similiter sonantem.

Versus tertius et quartus intra secundum implicati sunt

34 ἀλλὰ σύ πέρ μοι | ἔνισπε | τό τοι καὶ | κέρδιον | αὐτῷ
Δ 379 (= 468) ἀλλὰ σύ πέρ μοι | εἰπέ· | θεοὶ δέ τε | πάντα ἴσασιν

δ 642 νημερτές μοι | ἔνισπε· | πότ' ᾤχετο | καί τίνες | αὐτῷ
Λ 325 ἐλθὼν σὺν πλεόνεσσι· | τό οἱ καὶ | ῥίγιον | ἔσται
σ 166 παιδὶ δέ κεν εἴποιμι | ἔπος, τό κε | κέρδιον | εἴη.

Conciliantur inter se Δ 379, δ 642, σ 166 verbis dicendi eadem sede versus occurrentibus. Versui σ 166 adiungitur Λ 325 similitudine narrationis (τό οἱ καὶ ῥίγιον ἔσται — τό κε κέρδιον εἴη).

60 ἀλλ' ἴομεν | μάλα πρός μιν· | ἐγὼ δέ τοι | ἡγεμονεύσω
ρ 194 ἀλλ' ἴομεν· | σὺ δ' ἔπειτα | διαμπερὲς | ἡγεμόνευε
Ο 669 θεσπέσιον· | μάλα δέ σφι | φόως γένετ' | ἀμφοτέρωθεν
π 66 ἤλυθ' ἐμὸν | πρὸς σταθμόν· | ἐγὼ δέ τοι | ἐγγυαλίξω
η 30 ἀλλ' ἴθι σιγῇ τοῖον, | ἐγὼ δ' ὁδὸν | ἡγεμονεύσω.

ρ 194 et η 30 similiter ordiuntur ac terminantur; π 66 praebet ἐγὼ δὲ post interpunctionem in antitheto eodem loco quo η 30.

78 ὢ πόποι, οἷον | τοῦτο | θεοὶ ποίησαν | ἄνακτες
ρ 248 ὢ πόποι, οἷον | ἔειπε | κύων ὀλοφώια εἰδώς
Η 456 ἄλλος κέν τις | τοῦτο | θεῶν δείσειε | νόημα
ρ 271 ἠπύει, ἣν ἄρα | δαιτὶ | θεοὶ ποίησαν | ἑταίρην
μ 290 νῆα διαρραίουσι | θεῶν ἀέκητι | ἀνάκτων.

Η 456, ρ 271, μ 290 voce θεοὶ (θεῶν) in eadem sede exstante coniunguntur; ρ 248 cum Η 455 communes habet voces ὢ πόποι -οἷον, qua re etiam cum Η 456 conciliatur. An poetae animo obversatus est Odysseae π 364 ὢ πόποι, ὡς τόνδ' ἄνδρα θεοὶ κακότητος ἔλυσαν? Hic enim versus, quamquam paulum mutatus a poeta nostro adhibitus esset, tamen cum ceteris voce θεοὶ perbene conciliaretur.

129 ἄλλοι δ' αὖ | μετὰ τοῖσι | δυώδεκα | βουκολέοντο
θ 174 ἄλλος δ' αὖ | εἶδος μὲν | ἀλίγκιος | ἀθανάτοισιν
γ 362 οἶος γὰρ | μετὰ τοῖσι | γεραίτερος | εὔχομαι εἶναι
ι 159 νῆες μέν | μοι ἕποντο | δυώδεκα, | ἐς δὲ ἑκάστην
Υ 221 τοῦ τρισχίλιοι ἵπποι | ἕλος κάτα | βουκολέοντο.

β) duabus partibus immutatis

3 ἔκ τοι ξεῖνε | πρόφρων | μυθήσομαι | ὅσσ' ἐρεείνεις
ν 248 τῷ τοι, ξεῖν', | Ἰθάκης | γε καὶ ἐς Τροίην ὄνομ' ἵκει
ϑ 498 ὡς ἄρα τοι | πρόφρων | θεὸς ὤπασε | θέσπιν ἀοιδήν
ϑ 497 αὐτίκα καὶ | πᾶσιν | μυθήσομαι | ἀνθρώποισιν
e. g. ω 281 ξεῖν', ἦ τοι μὲν γαῖαν | ἱκάνεις, | ἣν ἐρεείνεις.

ν 248 et ω 281 inter se coniunguntur similitudine initii et verbo ἱκάνειν; secundum exemplum post tertium in Odysseae libro ϑ legitur.

11 αἱ δ' ἐπὶ Βουπρασίου | πολυβότρυος, | αἱ δὲ | καὶ ὧδε
Β 615 οἳ δ' ἄρα Βουπράσιόν | τε καὶ Ἤλιδα | δῖαν | ἔναιον
Hes. frg. 122, 2 Rz. Δωτίῳ ἐν πεδίῳ | πολυβότρυος | ἀντ' Ἀμύροιο
Ψ 392 ἵππειον δέ οἱ ἦξε θεὰ ζυγόν· | αἱ δέ | οἱ ἵπποι
Δ 181 οὐδ' ὄθομαι κοτέοντος· ἀπειλήσω δέ | τοι ὧδε.

Β 615 cum fragmenti Hesiodei versu 1 conciliatur verbo ναίειν.

19 φαίνεται | εὖ μάλα πᾶσι | πέρην | ποταμοῖο ῥέοντος
e. g. δ 695 φαίνεται | οὐδέ τίς ἐστι | χάρις | μετόπισθ' εὐεργέων
ω 123 σοὶ δ' ἐγὼ | εὖ μάλα πάντα | καὶ ἀτρεκέως καταλέξω
Ω 752 πέρνασχ', | ὅν τιν' ἕλεσκε | πέρην, ἁλὸς ἀτρυγέτοιο
Ε 773 ἀλλ' ὅτε | δὴ Τροίην ἷξον | ποταμώ τε ῥέοντε.

In Ω 752 et Ε 773 mentio fit aquae: maris illic, hic fluminum.

46 δήμου | κηδόμενος, | διὰ δὲ | κρίνουσι θέμιστας
Ι 460 δήμου | θῆκε φάτιν | καὶ ὀνείδεα πόλλ' ἀνθρώπων
Π 516 ἀνέρι | κηδομένῳ | ὡς νῦν | ἐμὲ κῆδος ἱκάνει
Ε 41 (= Λ 448 χ 93) ὤμων | μεσσηγύς, | διὰ δὲ | στήθεσφι ἔλασσεν
Π 387 οἳ βίῃ | εἰν ἀγορῇ | σκολιὰς | κρίνωσι θέμιστας.

δήμου occurrit in versus principio etiam Ρ 577. ν 186. χ 36

d) Quinque versus contaminati sunt.

Poeta versuum partes adhibuit

α) non mutatas

41 *ἀθανάτων | τοιοίδε | μετὰ | θνητοῖσιν | ἔασιν*
e. g. *E* 442 *ἀθανάτων | τε θεῶν | χαμαὶ | ἐρχομένων τ᾽ ἀνθρώπων*
δ 149 *κείνου γὰρ | τοιοίδε | πόδες | τοιαίδε | τε χεῖρες*
e. g. *Δ* 341 *σφῶιν μέν τ᾽ | ἐπέοικε | μετὰ | πρώτοισιν | ἐόντας*
η 210 *οὐ δέμας | οὐδὲ φυήν, ἀλλὰ | θνητοῖσι | βροτοῖσιν*
γ 168 *ἦ τοι μὲν | κεφαλῇ καὶ μείζονες ἄλλοι | ἔασιν.*

Hi loci Homerici inter se similitudine sententiae coniunguntur; in omnibus enim dicitur de cultu habituque vel natura sive hominum sive deorum; parvas similitudines vocabulorum supersedeo enarrare.

β) una parte immutata

2 *πανσάμενος | ἔργοιο, | τό οἱ | μετὰ χερσὶν | ἔκειτο*
O 58 *πανσάμενον | πολέμοιο | τά ἃ | πρός δῶμαθ᾽ | ἱκέσθαι*
Hes. Op. 578 *ἠὼς γάρ τ᾽ | ἔργοιο | τρίτην | ἀπομείρεται αἶσαν*
A 325 *ἐλθὼν σὺν | πλεόνεσσι· | τό οἱ | καὶ ῥίγιον ἔσται*
e. g. *δ* 300 *αἱ δ᾽ ἴσαν ἐκ | μεγάροιο | δάος | μετὰ χερσὶν | ἔχουσαι*
e. g. *θ* 277 *βῆ ῥ᾽ ἴμεν ἐς | θάλαμον, ὅθι οἱ | φίλα δέμνι᾽ | ἔκειτο*

Homericis versibus communes sunt notiones eundi: *O* 58 *πρὸς δῶμαθ᾽ ἱκέσθαι*, *θ* 277 *βῆ ῥ᾽ ἴμεν ἐς θάλαμον*, *δ* 300 *αἱ δ᾽ ἴσαν ἐκ μεγάροιο*, *A* 325 *ἐλθών*. Praeterea *O* 58, Hes. Op. 578, *δ* 300 coniunguntur similitudine soni vocabulorum *πολέμοιο, ἔργοιο, μεγάροιο* eodem loco occurrentium.

33 *ἢ δίκη | οἰκήων, οἷσιν | βίος | ἔπλετ᾽ | ἐπ᾽ ἀγροῦ*
Hes. Sc. 85 *ἣ δίκη | ἔσθ᾽ ἱκέτῃσι, τίον | δ᾽ ἄρα | κηρόθι μᾶλλον*
ξ 4 *κήδετο | οἰκήων, οὓς κτήσατο | δῖος | Ὀδυσσεύς*
Hes. Op. 501 *ἥμενον | ἐν λέσχῃ, τῷ μὴ | βίος | ἄρκιος εἴη*
κ 273 *αὐτὰρ ἐγὼν εἶμι· κρατερὴ | δέ μοι | ἔπλετ᾽ | ἀνάγκη*
χ 47 *πολλὰ μὲν ἐν μεγάροισιν ἀτάσθαλα, πολλὰ δ᾽ | ἐπ᾽ ἀγροῦ.*

73 τοὺς μὲν | ὅγε | λάεσσιν | ἀπὸ χθονὸς | ὅσσον | ἀείρων
e. g. ξ 35 τοὺς μὲν | ὁμοκλήσας σεῦεν κύνας | ἄλλυδις ἄλλον
e. g. Ι 541 πολλὰ δ' | ὅγε | προθέλυμνα | χαμαὶ βάλε | δένδρεα μακρὰ
Ω 798 πυκνοῖσιν | λάεσσι | κατεστόρεσαν μεγάλοισιν
Υ 325 Αἰνείαν δ' | ἔσσευεν | ἀπὸ χθονὸς | ὑψόσ' | ἀείρας
e. g. Ν 222 ὦ Θόαν, οὔ | τις ἀνὴρ νῦν γ' αἴτιος, | ὅσσον | ἐγώ γε.

Versus Ν 222 in Υ 325 implicatus est. ξ 35 et Υ 325 verbum σεύειν commune habent.

112 ἔνθα καὶ | ἄρρηκτόν | περ | ἔχων ἐν στήθεσι | θυμόν
β 104 ἔνθα καὶ | ἠματίη | μὲν | ὑφαίνεσκον μέγαν | ἱστόν
Ο 20 χρύσεον, | ἄρρηκτον; | σὺ | δ' ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν
δ 97 ὧν ὄφελον τριτάτην | περ | ἔχων ἐν δώμασι | μοῖραν
Δ 430 τόσσον | λαὸν ἕπεσθαι | ἔχοντ' ἐν στήθεσιν | αὐδήν
e. g. Α 193 εἷος ὁ | ταῦθ' ὥρμαινε | κατὰ φρένα καὶ κατὰ | θυμόν.

Versus β 104 etiam τ 149 et ω 139 occurrit. Cum versus Homerici, ex quibus versum 112 contaminatum esse statuimus, praebeant caesuram κατὰ τρίτον τροχαῖον, etiam versus δ 97 et Δ 430 illa numerorum moderatione esse adstringendos puto neque ita secandos, ut alter περ ἔχων, alter ἐν στήθεσιν conferat. Versibus δ 97 et Δ 430 communia sunt vocabula ἔχων (ἔχοντ') ἐν et rhythmus posterioris hemistichii.

γ) duabus partibus immutatis

7 ποῖμναι | μὲν | βασιλῆος | ἐύτριχες | Αὐγείαο
Hes. Th. 446 ποίμνας | τ' εἰροπόκων ὀίων, θυμῷ γ' ἐθέλουσα
e. g. Α 18 ὑμῖν | μὲν | θεοὶ δοῖεν | Ὀλύμπια | δώματ' ἔχοντες
e. g. Δ 402 αἰδεσθεὶς | βασιλῆος | ἐνιπὴν | αἰδοίοιο
Ψ 13 οἱ δὲ | τρὶς | περὶ νεκρὸν | ἐύτριχας | ἤλασεν ἵππους
Λ 739 Μούλιον | αἰχμητήν· γαμβρὸς δ' ἦν | Αὐγείαο.

Δ 402 et Λ 739 praebent similem exitus sonitum.

d) quattuor partibus mutatis

45 *εἰ δ' ὃ μὲν|ἂρ κατὰ ἄστυ|μένει παρὰ|οἷσι|πολίταις*
I 634 *καί ῥ' ὁ μὲν|ἐν δήμῳ μένει αὐτοῦ,|πόλλ' ἀποτίσας*
B 803 *πολλοὶ|γὰρ κατὰ ἄστυ|μέγα Πριάμου ἐπίκουροι*
I 332 *Ἀτρεΐδῃ· ὁ δ' ὄπισθε|μένων παρὰ|νηυσὶ|θοῇσιν*
P 133 *ἑστήκειν, ὥς τίς τε|λέων περὶ|οἷσι|τέκεσσιν*
h. Cer. 99 *πὰρ θείῳ φρέατι, ὅθεν ὑδρεύοντο|πολῖται.*

I 634 cum *B* 803 similitudine *ἐν δήμῳ* et *κατὰ ἄστυ*, cum *I* 332 forma verbi *μένειν* conciliatur. *I* 332 et *P* 133 eodem loco similem edunt sonitum *παρὰ νηυσὶ* et *περὶ οἷσι*.

III. De versuum partibus assumptis.

Parce poetam eos, quorum memor esset, versus in usum suum convertisse, consilio ac ratione semper fere mutasse exemplar vel inde apparet, quod ne unum quidem versum aut integrum aut exiguam mutationem passum descripsit. Sed inveniuntur pauci versus dimidiati h. e. non minus tres arses complectentes, quos poeta aut integros aut paulum mutatos transtulit. Hi continuo tenore nobis enumerandi erunt; nec minus dignae sunt etiam versuum partes minus quam tria metra complectentes, sed eadem qua apud Homerum sede exstantes, quae recenseantur appositis iis, in quibus leguntur, epicorum carminum versibus. Haud pauca in II §§ 1 et 6 iam allata sunt; quae hic desiderabis, illic inspicere licet. Ut iam in praefatione huius commentationis diximus, in has quoque tabulas locos Hesiodeos, hymnorum ceterorumque carminum epicorum non recepimus nisi ab Homericis diversos.

§ 1. De hemistichiis.

a) Recepit poeta hemistichia integra haec:

42 *τὸν δ' ἀπομειβόμενος προσέφη* *A* 84. 130. 285. *B* 369. *Δ* 188. *Z* 520. *H* 283. *I* 307. 606. 643. *K* 42. 382. 423. 554. *Λ* 316. 607. *N* 76. *T* 145. 154. 198. 215. *Y* 19. *Φ* 222. *Ψ* 93. *δ* 168. 203. *η* 207. 302. *ϑ* 152. 412. *ι* 1. *λ* 354. 377. *μ* 384. *ν* 139. 153. *ξ* 191. 390. *ο* 380. *π* 200. *ϱ* 15. 192. 353. *σ* 124. 365. *τ* 40. *υ* 168. *χ* 105. 170. *ω* 302. 330. 356. 406.

62 *ὣς εἰπὼν ἡγεῖτο* *α* 125.

85 *Ἠέλιος μὲν ἔπειτα* *H* 421 = *τ* 433.

102 ἐντμήτοισιν ἱμᾶσι *Κ* 567. *Φ* 30.
113 Ἀμφιτρυωνίαδης Hes. Th. 317. Sc. 165. 416. 459.
161 ἧκα παρακλίνας κεφαλὴν *υ* 301.
207 ἰῶν ἐμπλείην *χ* 3.
220 ἀλλὰ κατὰ σταθμοὺς *Ε* 140.
260 νευστάζων κεφαλῇ *σ* 154.

b) adhibuit poeta quaedam hemistichia ea ratione, ut propter sensum iuncturam formasque (casum, genus, modum, numerum, personas) immutaret; sunt autem haec:

46 διὰ δὲ κρίνωσι θέμιστας
διὰ κρίνοντα θέμιστας Hes. Th. 85.

71 Ἀμφιτρυωνιάδη
Ἀμφιτρυωνιάδης Hes. Th. 317. Sc. 165. 416. 459.

139 ἠδ' ὑπεροπλίῃ
ᾗς ὑπεροπλίῃσι *Α* 205.

152 Ἀμφιτρυωνιάδαο βίην
Ἀμφιτρυωνιάδης δέ, βίη Hes. Sc. 416.

154 βίη θ' Ἡρακληείη
βίη Ἡρακληείη *Λ* 690.

178 μαντεύομαι εἴτε καὶ οὐκί
μαντεύεται ἠὲ καὶ οὐκί *Β* 300.

188 χαριζόμενον παρεοῦσιν
χαριζομένη παρεόντων *α* 140 = *δ* 56 = *η* 176 = *κ* 372 = *ο* 139 = *ρ* 95.

200 ἱρῶν μηνίσαντα
ἱρῶν μηνίσας *Ε* 178.

215 εἴ μιν ἐσαθρήσαιμι
εἴ που ἐσαθρήσειεν *Γ* 450.

233 διέδρακεν ὀφθαλμοῖσι
ἀνέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν Ξ 436
ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν ι 146. τ 476.

235 ἄλλον ὀιστὸν ἀπὸ νευρῆς προίαλλον
ἄλλον ὀιστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλεν Θ 300. 309.

236 ἐτώσιος ἔκφυγε χειρός
ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός Ξ 407 = Χ 292.

Priora hemistichia poeta saepius adhibuit quam posteriora; nam in numero eorum, quae attulimus, integrorum sunt septem priora, unum tantum posterius; inter mutata sex priora, posteriora septem inveniuntur.

§ 2. De versuum clausulis.

Hemistichio minores quae reperiuntur partes versuum tractavi, ut commodissimum videbatur, digestas in haec tria genera: clausulas, initia, medias partes. Quo in numero gravissimas putabam esse clausulas (vide II § 2). Rettuli huc eas, quae quattuor moris ampliores sunt.

a) Poeta recepit integras clausulas has:

5 κεχολῶσθαι Ι 523 = χ 59. Ω 114. σ 227.
7 Αὐγείαο Λ 739.
10 ῥόον Ἀλφειοῖο Λ 726.
13 περ ἔμπης praeeunte participio Ι 518. Ξ 1. 98. Ο 399. Ρ 229. ο 361. σ 165. τ 356.
17 ἀέξει Ζ 261. ι 111. 358. λ 195.
20 πεφύασι Δ 484. (-ν) ι 141.
22 -τοιο θεοῖο φ 258.
29 Αὐγείαο cf. v. 7.
35 εἰλήλουθας Α 202. Ζ 128. 254. Ψ 94. ε 87. ι 273. ν 237. ο 42. χ 45. ω 300.
37 σάφα εἰδώς Ο 632. α 202.

38 *κακῶν ἔξ* Ξ 472.
42 *ἄλκιμος υἱός* Λ 605. 814. 837. Μ 1. Π 307. 626. 665. Ρ 429. Σ 12.
43 *ἀρχὸν Ἐπειῶν* Ο 519.
49 *-οιο πυθοίμην* Ρ 102. Τ 322.
52 *ἐνθάδ' ἱκάνεις* λ 160. ω 328.
53 *ἐκτετέλεσται* χ 5. ψ 54.
54 *Ἠελίοιο* α 8. κ 138. μ 269 = 274.
60 *ἡγεμονεύσω* ζ 261. η 30.
68 *ἐνόησαν* Μ 143. η 39. χ 32.
70 *ἄλλοθεν ἄλλος* Ι 311. Ν 551. ι 401. 493. κ 119. 442. λ 42. σ 231. ω 415.
81 *τε καὶ οὐκί* ο 137.
84 *ἷξον ἰόντες* Κ 470. Ψ 38.
85 *ἔτραπεν ἵππους* Θ 257.
86 *πίονα μῆλα* Μ 319. ι 312. 337.
91 *βορέαο* Ε 697. Ο 171. Τ 358.
97 *πίονες ἀγροί* Ψ 832.
100 *περ ἐόντων* Θ 253.
113 *νωλεμὲς αἰεί* Ι 317. Ρ 148. 385. Τ 232. π 191. χ 228.
117 *βασιλήων* Α 176. Β 98. 196. Θ 236. Κ 166. δ 63. 691. ν 205. υ 222.
119 *ἔμμεναι ἀνδρῶν* Ζ 488. ζ 200.
126 *ἐστιχόωντο* Β 92. 516. 602. 680. 733. Γ 266. 341. Δ 432.
129 *βουκολέοντο* Υ 221.
132 *ἐριθηλέα ποίην* h. Merc. 27.
135 *ἀγροτεράων* Β 852.
138 *τε καὶ σθένεϊ ᾧ* Π 542.
141 *ἐτέτυκτο* Ε 402. Ο 337. 643. δ 772. ν 170.
142 *χαροποῖο λέοντος* Hes. Th. 321.
144 *τε μέτωπον* Π 798.
145 *χειρὶ παχείῃ* Γ 376. Ε 309. Η 264. Θ 221. Κ 31. 454. Λ 355. Ξ 385. Ρ 296. Υ 261. Φ 175. 403. 424. τ 448. υ 299. φ 6. χ 326.
146 *ἐπὶ γαίης* Ν 565. ξ 85. φ 41.
150 *τε δαΐφρων* χ 243.

151 *βουκόλοι ἄνδρες* *N* 571.
153 *πίονας ἀγρούς* *δ* 757. *ϑ* 560.
161 *κατὰ δεξιὸν ὦμον* *E* 46. 98. *Λ* 507. *Π* 343. *X* 133. *τ* 452.
176 *-εως ἀγορεύει* *ϑ* 171.
177 *κατὰ ϑυμόν* *A* 193. *Δ* 163. *E* 671. *Z* 447. *Θ* 169. *Λ* 411. *N* 8. *Ξ* 20. *O* 163. *P* 106. *Σ* 15. *Y* 264. *Ψ* 769. *Ω* 518. 549. *α* 4. 294. *δ* 117. 120. 813. *ε* 365. 424. 444. *ζ* 118. *κ* 151. *ν* 90. 379. *ξ* 46. *ο* 211. *σ* 203. *υ* 10. 59. 93. *ψ* 345. *ω* 235.
197 *περ ἐόντων* cf. v. 100.
198 *μυϑήσασϑαι* *A* 74. 291. *Z* 382. *H* 284. *I* 645. *Λ* 201. *Y* 202. 246. 433. *β* 159. 373. *γ* 125. *δ* 829. *λ* 376. *ζ* 125. *π* 339. *ρ* 15. *σ* 342.
207 *φαρέτρην* *χ* 2.
214 *ἐσκοπίαζον* *κ* 260.
221 *ἐρευνῶν* *Σ* 321.
222 *πειρηϑῆναι* *E* 220. *Y* 349. *Φ* 225. *Ψ* 804. *ω* 240.

b) Poeta assumpsit clausulas paulum immutatas has:

3 *ὅσσ' ἐρεείνεις*
οὓς ἐρεείνεις *K* 558, sed cf. p. 52.

23 *ἀγροιώταις*
ἀργοιῶται *Λ* 549. 676. *O* 272. *λ* 293.

30 *δενδρήεσσαι*
δενδρήεντι *ι* 200.

46 *κρίνουσι ϑέμιστας*
κρίνωσι ϑέμιστας *Π* 387. cf. p. 57.

47 *ἡγεμονεύσας*
ἡγεμονεύῃς *O* 46.

66 *προτιμυϑήσαιτο*
προτιμυϑήσασϑαι *λ* 143.
μυϑήσαιτο *ν* 191.

80 *ἔνδοθεν ἦσαν*
ἔνδοθεν ἦεν δ 293.

81 *ᾧ τε καὶ οὐκί*
ὅς τε καὶ οὐκί Ο 137.

88 *ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις*
ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ Antimach. Theb. frg. 51.

107 *θηλειάων*
θηλυτεράων λ 356. *ψ* 166.

147 *ὦσεν ὀπίσσω*
ὦσεν ὄπισθεν Ο 694.

149 *ὀρθὸς ἀνέστη*
ὀρθὸς ἀναστάς Ω 11.

168 *ἀγροιώταις* cf. v. 23.

171 *ἠὲ Μυκήνην*
οὔτε Μυκήνης φ 108.

194 *ἐνόησας*
νόησας ω 61.

220 *δέος εἶχεν ἕκαστον*
δέος εἷλεν ἕκαστον h. Ap. 447.

238 *προΐαλλον*
προΐαλλεν Θ 365. cf. p. 58.

239 *ἀνεμώλιος αὔτως*
ἀνεμώλιον αὔτως Φ 474.

§ 3. De versuum initiis.

Etiam initia congessi, quae duo versus metra aut minus complectuntur. Cum vero nec tam facile quam

clausulae hexametri memoria teneri soleant et saepius verba monosyllaba vel bisyllaba praebeant, etiam uno metro breviora, quae quidem e duabus vocibus composita sint, hic profero.

a) Poeta recepit initia integra haec:

1 τὸν δ' ὁ γέρων Π 191. Χ 25. 37.
6 εἴ κε[1]) Ζ 50 = Κ 381. Ρ 39. ζ 313 = η 75. ϑ 353. μ 299. ξ 120. ο 524. ϱ 79. τ 327. φ 338.
11 αἱ δ' ἐπὶ ζ 117.
12 χωρὶς δὲ Π 470. δ 130. ι 222. ω 78. 278.
14 πάντεσσιν ν 432.
19 φαίνεται δ 695. ο 517.
30 πυροφόροι Ξ 123.
34 ἀλλὰ σύ πέρ μοι Π 523. δ 379. 468.
35 ἔσσεται Δ 83. 164. Ζ 448. Ι 416. Λ 315. 824. Ρ 557. Υ 350. Φ 111. Χ 55. Ψ 343. 412. α 204. β 137. 204. δ 195. π 31. ϱ 15. 599.
38 πάντα μάλ' Λ 768. Χ 115. ε 216. ι 238. 338. π 286. τ 5.
39 ἔμμεναι Β 216. 249. Γ 27. Φ 463. 570. α 233. 377. β 142. ζ 43. ϑ 181. ϱ 416. τ 385. φ 332.
41 ἀϑανάτων Ε 442. 828. Μ 9. Ο 73. Σ 186. Υ 123. Ω 114. 135. α 179. ε 357. λ 250. ο 35. ω 444.
44 εἰσιδέειν Π 256. μ 446.
47 δμώων ϱ 402. σ 417. υ 298. 325.
48 ὅστις ἐπ' Ν 234.
51 τὸν δ' ὁ γέρων cf. v. 1.
52 ἀϑανάτων cf. v. 41.
54 ὧδε γὰρ Α 212. Θ 401. 415. 454. Μ 217. 346. 359. Ψ 410. 672. π 117. 440. τ 487. φ 337. χ 215.
60 ἀλλ' ἴομεν μάλα Κ 251.
64 ὁππόϑεν α 406.
68 τοὺς δὲ Α 409. Δ 255. 336. Ε 241. Η 479. Θ 350. Μ 331. Π 431. ι 291. μ 243. ο 147. ϱ 215. χ 383.

---

[1]) Inter εἴ κε et εἴ κεν non distinxi.

69 *ἀμφότερον* Γ 179. Δ 60. 145. Η 418. Ν 166. Σ 365.
ζ 505. ο 78.
70 *θεσπέσιον* Ο 669. Ρ 118.
72 *ἀχρεῖον* σ 163.
73 *τοὺς μὲν* Ε 148. Λ 148. 333. 426. Ν 2. Ξ 14. Ο 7.
ε 478. ι 98. ξ 35. ω 427.
75 *ἠπείλει* Ο 179.
76 *χαίρων* Ψ 556. ζ 312. η 194. θ 200. ν 251. 354.
78 *ὢ πόποι οἷον* ρ 248.
80 *εἴ οἱ καὶ* Ψ 832.
83 *νῦν δὲ* Β 114. 274. Γ 367. Δ 347. Ε 791. 834. Ζ 337.
Θ 163. Ι 21. Λ 388. 652. Ν 107. Ξ 95. 309. Ρ 173.
Σ 290. Τ 289. 319. Υ 307. Φ 80. 92. 281. Χ 300. 482.
508. Ω 614. 757. α 241. β 28. 79. ε 312. ζ 243. θ 156.
ι 515. λ 66. ν 324. ξ 371. 506. π 200. σ 403. τ 369. 576.
84 *ἦ ῥα καὶ* Γ 310. 355. 447. Δ 419. Ε 280. 416. Η 244.
Θ 300. Κ 372. Λ 349. Ν 754. Ξ 346. Π 426. Ρ 516.
Τ 424. Υ 259. 438. Φ 200. 489. 590. Χ 273. 289. 367.
395. Ψ 24. 563. 596. 612. Ω 302. 596. β 321. ε 28.
ζ 198. θ 186. 416. 469. ξ 446. π 154. ρ 197. 356.
396. σ 108. τ 96. χ 236. ψ 366.
88 *αὐτὰρ ἔπειτα* Λ 422. Μ 187. 193. Π 497. 534. Τ 179.
δ 457. χ 438 = 452.
90 *ἅσσα τε* Κ 208 = 409.
92 *τῶν μέν τ'* χ 388.
94 *ἶς ἀνέμου* Ο 383.
97 *ληίδος* Κ 41.
98 *μυκηθμῷ* Σ 575.
102 *ἀλλ' ὃ μὲν* Β 721. 771. Η 229. Ν 184. 404. 503. Π 610.
Ρ 305. 526. Χ 299. γ 410. ε 13. ζ 11. λ 275. τ 182. χ 48.
104 *ἄλλος δ' αὖ* θ 174.
105 *πινέμεναι* Λ 641.
112 *ἔνθα καὶ* Β 462. 476. 779. 812. Ζ 2. Η 156. Κ 264.
Ο 345. Ρ 394. Σ 543. Υ 249. Φ 11. 354. Ψ 164.
Ω 5. β 104. 213. ε 327. 330. ξ 11. τ 149. 524.
υ 26. 28. φ 246. 394. 400. ω 139.

114 ἐκπάγλως *B* 223. *λ* 437. 560. *ο* 355.
115 εἰσορόων *Θ* 52. *Δ* 82. 601. *X* 321. *Ω* 632. *φ* 393.
117 οἵ τε *B* 503. 504. 507. 523. 539. 585. 634. *Δ* 383. 550 = *P* 659. 249. *T* 43. 88. *β* 254. *γ* 207. *ε* 119. *ϑ* 576. *ϱ* 69.
118 Ἠέλιος δ' *P* 650. *γ* 1.
120 καί ῥα *A* 360. 500. *Δ* 379. *E* 427. *Θ* 200. *β* 384. *ϑ* 10.
121 ἐς τέλος Hes. Op. 218.
123 αἰεὶ δὲ *O* 687. 732. *α* 56. *ο* 332.
132 οἵ καὶ *B* 866. *Φ* 587. *X* 370. *λ* 302.
135 ἐς πεδίον *B* 465. *Γ* 252. *K* 11. *Φ* 300. *Ω* 332. *γ* 485. 495.
137 δεινὸν δ' *Y* 56.
138 τῶν μέν τε *χ* 388.
142 ὃς δή τοι *K* 316. *P* 202. *υ* 289.
145 τοῦ μὲν *Δ* 491. *E* 139. *N* 279. *O* 430. *Ψ* 519. *ζ* 13. *ξ* 162. *ο* 256. *τ* 307.
148 ὤμῳ *E* 400.
150 θαύμαζον *δ* 44. *η* 145. (sed tertia pers. plur.).
157 ἦ ῥα *ι* 330.
164 ἤλυθε *P* 613. *λ* 153.
166 ὅς δή τοι cf. v. 142.
170 οὐκ οἶδ' *α* 216. *δ* 712. *τ* 237.
171 αὐτόθεν ἦ *Y* 120.
173 εἰ ἐτεὸν *E* 104. *Θ* 423. *M* 217. *N* 153. 375. *Ξ* 125. *γ* 122. *ι* 529. *ν* 328. *π* 300. 320. *τ* 216. *ψ* 36. *ω* 259. 352.
174 ἔλπομαι *H* 199. 353. *P* 239.
177 εἴπ' ἄγε *Γ* 192. *I* 673. *K* 544. *ο* 347. *ψ* 261.
178 ἥρως *Y* 104. *δ* 423. *η* 304.
179 εἰ σύγε *Ψ* 894.
181 εἰπὲ δ' *ϑ* 577.
182 ὅππως *Δ* 344. *I* 681. *K* 545. 225. *Π* 113. *Ξ* 160. *Σ* 473. *Y* 243. *Ψ* 324. *α* 270. 295. *ξ* 329. *ο* 170. 203. *τ* 298. *υ* 29. 39. *ψ* 37.

183 *οὐ μὲν γάρ* Γ 453. Ζ 124. Ν 556. Ρ 446. Υ 89. 339. Ψ 77. Ω 66. 172. α 173. 392. γ 377. η 73. ϑ 147. 552. ι 131. ξ 190. π 27. 59. 204. 224. ϱ 176. 316.

189 *ὣς εἰπὼν* Α 326. 446. Δ 73. 292. 364. Ε 460. 470. Ζ 61. 72. 466. 482. Η 1. 120. 412. Θ 41. 184. Κ 72. 131. 194. 564. Λ 291. 434. 456. 472. Ν 155. 239. 383. 640. 788. Ξ 9. 147. 361. Ο 218. 262. 352. 429. 500. 514. 559. 572. 607. Π 210. 275. 632. 726. 751. Ρ. 43. 82. 183. 456. 507. 540. Σ 343. 468. Τ 130. 309. 349. Υ 110. 340. 455. Φ 227. 400. 571. Χ 21. 186. Ψ 152. 349. 442. 624. 725. 797. α 125. γ 51. δ 570. 778. ε 291. ζ 71. 127. η 153. ϑ 359. 406. ι 177. 461. ϰ 76. 274. λ 253. 627. ν 63. 217. ξ 48. 72. 518. ο 120. 547. ϱ 84. 254. 324. σ 340. υ 299. 371. φ 136. 221. 242. χ 142. ω 219. 487.

191 *καί ῥα* cf. v. 120.

192 *ὅς μιν* Η 187. 356. ν 163. φ 27.

194 *αὐτὸς καὶ* Ι 301.

196 *ὅππως* cf. v. 182.

198 *Ἀργείων* Α 79. 119. Δ 260. Ζ 159. Ι 59. Κ 33. 130. 195. 539. Λ 402. 667. Μ 441. Ξ 393. Ο 595. Π 272. Ρ 165. 506. Σ 449. Χ 89. Ψ 617. α 61. 211. δ 172. 200. 273. ϑ 513. 578. λ 524. ω 62.

201 *πάντας γὰρ* Ζ 15. 190. 423.

203 *οὐδ᾽ ἔϑεν* Ο 199. Υ 305. ψ 304.

205 *Εὐρυσϑεύς* Τ 123.

206 *αὐτὰρ ἐγὼ* Γ 290. Η 296. 361. Μ 368. Ν 752. Ο 260. Φ 187. 334. Χ 390. 479. Ψ 95. Ω 110. 117. 493. γ 165. δ 280. ε 97. 165. η 252. ι 173. 195. 286. 364. 420. 487. ϰ 16. 203. 480. 546. λ. 229. 252. μ 35. 173. 206. 228. 420. 432. ν 61. 286. 339. ξ 107. 278. 372. 480. ο 481. ϱ 122. σ 228. 317. τ 541. υ 47. φ 105. χ 318. ω 216.

211 *αὐτὰρ ἐπεὶ* Α 225. 458. 464. 467. 469. 484. 605. Β 317. 421. 427. 430. 432. Γ 1. Δ 217. Ζ 43. 349. Η 148. 323. Θ 343. Ι 92. 177. 212. 215. 222. 707. Κ 574. Λ 267. 780. Μ 13. Ν 174. Ξ 280. 383. Ο 1. 279. 320.

549. Π 246. Σ 614. Τ 19. Υ 47. 337. Φ 37. 57. 383. 534. Χ 462. Ψ 10. 127. 161. Ω 513. 547. 628. 633. 790 saepiusque in Odyssea.

212 δὴ τότε Α 476. Ε 136. 454. Δ 107. 246. Μ 17. 60. 210. Ν 441. Π 810. Ρ 410. Υ 411. Ψ 722. α 424. γ 270. δ 69. 430. 542. 575. θ 474. 486. ι 169. 193. 559. κ 186. 294. μ 405. ν 92. ξ 288. 303. ο 144. 228. π 56. ρ 83. 296. 301. σ 90. τ 35. 427. 497. χ 186. 390.

αὐτὰρ ἐπεὶ et δὴ τότε in initiis duorum versuum deinceps sequentium δ 68. 69. 541. 542. θ 485. 486. ο 143. 144. π 55. 56.

214 πάντῃ δ' Ν 806. Ψ 34.

218 οὐδὲ μὲν Β 703. 726. Κ 299. Ρ 24. Τ 295. κ 551.

223 ἤ τοι ὁ μὲν Δ 537. Ε 842. 847. Ζ 404. Θ 323. 364. Λ 373. Ν 614. 694. Ξ 391. 405. Ο 333. 634. Π 253. Ρ 193. Φ 67. δ 521. λ 595. ο 222. χ 180. ω 242.

224 βεβρωκὼς Χ 94.

226 στήθεά τε σ 69.

227 αὐτὰρ ἐγὼ cf. v. 206.

232 αὐτὰρ ὁ Α 333. 397. Β 105. 107. 224. Γ 81. 379. Δ 231. 385. Ε 398. 806. 849. Ζ 171. 214. Η 383. Θ 446. Κ 73. 270. 288. 503. Λ 101. 230. 264. 540. Π 732. Ρ 610. Σ 451. Τ 40. Υ 403. 407. 484. Φ 17. 33. 205. 299. α 9. δ 532. ε 94. 354. ζ 224. η 139. 177. 230. ξ 1. ρ 67. 255. σ 153. 429. τ 1. 51. υ 1. ψ 306.

235 τῷ δ' ἐγὼ ψ 235.

237 μεσσηγὺς δὲ Ω 78.

238 ἀλλ' οὐδ' ὧς Η 263. Ι 351. 587. Δ 255. 841. Μ 432. Ο 617. Ρ 697. α 6. β 23. ε 324. 379. κ 291. λ 88. ρ 364. σ 155. 324.

240 τὸ τρίτον αὖ Ζ 186.

244 θυμοῦ Γ 294. Δ 334. Υ 472. φ 154. 171.

246 πάντοθεν Ν 28. Π 110. Φ 364. ψ 112. 689. ρ 171.

247 ὡς δ' ὅταν Κ 5. Λ 269. Μ 241. Ο 80. 170. Ρ 520. Τ 375. Ω 480. ε 394. κ 216. 410. χ 468. ψ 233.

250 τοῦ μὲν Δ 491. Ν 279. Ο 430. ζ 13. ξ 162. ο 256. τ 307.

255 τῇ δ' ἑτέρῃ Ξ 273. Φ 72. τ 481. χ 184.
262 τὸν μὲν ἐγὼν Ο 29. ε 130. λ 552. 625.
272 καὶ τότε δὴ enuntiato temporali non antecedente Δ 92. Ι 590. 712. Ν 206. Ψ 822. η 143. ϑ 299. μ 36. 226. 295. ρ 123. ω 539.
274 ἀργαλέον Δ 471. Μ 176. 410. Ο 140. Ρ 252. Υ 356. Φ 498. Ψ 791. β 244. η 241. ν 312.
276 ἔνϑα μοι κ 277.
280 οὗτός τοι Κ 477.

b) Poeta adhibuit initia paulum immutata:

2 παυσάμενος
παυσάμενον Ο 58. 160. 176.

9 ἀλλ' αἱ μέν ῥα
ἄλλοι μέν ῥα Β 1. Ω 677.

36 ἠέ τι
ἠέ τις ξ 179.

40 οἷόν τοι
οἷόν τε τ 233. φ 173.

45 εἰ δ' ὅ μὲν ἄρ
ἀλλ' ὁ μὲν ἄρ Σ 252.

63 δέρμα τε ϑηρὸς
δέρμα τε ϑήρειον Panyass. Heracl. frg. 1.

66 μή τί οἱ
μή τί τοι ε 187. κ 505.
μή τί μοι Ε 889. ε 179. ν 216
(μή τι μεν Η 235).

67 σπερχομένου
σπερχόμενος Λ 110. Ψ 870. Ω 322. ο 60.
σπερχομένους ι 101.

82 *οὐκ ἄν οἱ*
οὐκ ἄν τοι Γ 54. *Λ* 387.

86 *δείελον*
δείελος Φ 232.

89 *ἐρχόμεναι*
ἐρχόμενοι λ 448.

96 *πᾶν δ' ἄρ*
πᾶν δ' ἄρα χ 404.

100 *ἔνθα μὲν οὔτις*
ἔνθα μὲν οὔτε δ 87. *κ* 98.

101 *εἱστήκει*
ἑστήκει Λ 600. *Μ* 446. *Ρ* 139. *Σ* 563. *Φ* 526.
(*ἑστήκειν Ρ* 133. *Χ* 36. *Ψ* 691. *σ* 344.)

109 *ἥν τινα*
ὅν τινα Β 188. *Λ* 612. 650. *γ* 16. *δ* 714. *λ* 147.

126 *ταῖς δὲ τριηκόσιοι*
τοῖς δὲ τριήκοντα Β 516. 680. 733.

128 *φοίνικες*
φοίνικος ζ 163.

134 *καί ῥ' ὁπότ'*
καί ῥ' ὅτε Ε 802.

136 *πρῶτοι τοί γε*
πρῶται τόν γ' Ω 710.

143 *αὐτῷ ἔπειτα*
αὐτὸν ἔπειτα Λ 93.

155 *λαοφόρου*
λαοφόρον *Ο* 682.

158 *οὔτι λίην*
οὔτε λίην *ψ* 175.

167 *οὕνεκεν*
οὕνεκα *Γ* 403. *Λ* 684. *Ν* 727. *Ξ* 112. *Υ* 409. *Ψ* 612.
γ 53. *ϑ* 320. *ι* 199. *λ* 497. *ο* 42. *π* 379.

187 *οἵ δέ νυ*
οὐδέ νυ *ζ* 142.

195 *ἀμφὶ δέ σοι*
ἀμφὶ δέ οἱ *Ν* 805. *Σ* 205. *Ω* 452. *ϑ* 426.

204 *τὸν μὲν ἐμοὶ*
τὸν μὲν ἐγὼ *Ι* 458. *Κ* 125. *Λ* 742. *Ω* 391. 435. *ε* 135.
ι 299. *λ* 55. 395. *ν* 267. *ϱ* 54. *τ* 194. *ω* 271.

219 *φαινόμενος*
φαινομένων *Κ* 236.
φαινομένη *Ω* 13.

221 *οὐ μὴν*
οὐ μὰν *Δ* 512. *Μ* 318. *Ν* 414. *Ξ* 454. *Ο* 16. 508. *ϱ* 470.

229 *καὶ βάλον*
καὶ βάλεν *Γ* 346. *Η* 245. *Λ* 350. 376. *Ν* 160. *Ρ* 517.
Υ 273. *ω* 523.
καὶ βάλε *Γ* 356. *Ε* 281. *Η* 250. *α* 290.

233 *ϑαμβήσας*
ϑάμβησαν *Θ* 77. *Ω* 484. *β* 155.

234 *σκεπτόμενος*
σκεψάμενος *μ* 247.

236 ἀσχαλόων
ἀσχαλάαν *B* 297.

241 αὐερύειν
αὐερύοντα *Θ* 325.

245 σκυζομένῳ
σκυζομένη *Δ* 23 = *Θ* 460.

249 θάλψας
θάλπων *φ* 246.

252 ὥς ἐπ᾽ ἐμοὶ
ὥς ἐπὶ σοὶ *I* 492. *O* 582.

253 μαιμώων
μαιμώωσι *N* 75.

256 ἤλασα
ἤλασαν *H* 450. *M* 6.

257 αὐτοῦ ἐπὶ
αὐτοῦ ἐνὶ *B* 237. *Σ* 330. *T* 330. *σ* 266.

259 ὑψόθεν ἐν
ὑψόθεν ἐκ *β* 147. *ϱ* 210. *υ* 104.

265 ῥίψας
ῥίψει *Ω* 735.

269 οὐραίους
οὐραῖαι *ψ* 520.

§ 4. De versuum mediis partibus.

Quoniam versuum clausulas et initia tractavimus, reliquum est, ut eas quoque partes recenseamus, quae,

cum in medio hexametro legantur, minoris ponderis sunt nec tamen indignae, quae in propriam tabulam recipiantur. Collegimus autem eas medias partes, quae non minus quinque moras complectuntur.

a) Poeta recepit integras partes:

1 προσέειπε βοῶν υ 235 = φ 199.
2 μετὰ χερσὶν δ 300 = η 339 = Α 497 = Ω 647. Α 4. Ω 724. η 101. ϑ 372. φ 245. χ 10. ψ 294.
3 μυϑήσομαι ϑ497. ι16. λ507. ξ 151. τ 245. 269. ψ 265; coni. aor. Β 488. δ 240. λ 328. 517.
7 βασιλῆος Α 340. Δ 402. η 46. ξ 278. τ 109.
10 ϑείοιο Ι 214. Κ 315. Π 798.
παρὰ ῥόον Π 151. λ 21.
11 πολυβότρυος Hes. frg. 122, 2. (Rz.)
15 μελιηδέα Κ 579. Σ 568. ι 94. ξ 78. π 52. σ 151. 426.
21 Ἀπόλλωνος Η 83 = Υ 295.
23 περιμήκεες ν 107.
24 βασιλῆι Δ 144.
25 ἐνδυκέως ψ 90. Ω 158. 187. κ 65. ξ 62. 109. ο 305.
26 βάλλοντες Ν 718.
33 οἰκήων ante enuntiatum relativum ξ 4.
34 μοι ἔνισπε δ 642.
35 κεχρημένος Τ 262. ξ 155. χ 50.
37 ἐγὼ δέ κέ τοι Ι 262. γ 80. ξ 99.
39 ἐοικότα Ε 800. δ 141. τ 380.
40 ἐπιπρέπει ω 252.
41 τοιοίδε δ 149.
42 προσέφη Διὸς Π 720 = Ρ 326. Υ 82.
44 ἤγαγεν ἐνϑάδε Δ 179.
48 γεραίτερος Ι 60. Ω 149. 178. γ 362.
50 ἐπιδευέα h. Ap. 338.
51 ἐξαῦτις ἀμείβετο Hes. Th. 654.
52 ὦ ξεῖνε γ 43. δ 371. η 342. ϑ 408. ξ 80. 145. σ 122. υ 199.
54 υἱὸς φίλος Κ 50.

55 *σὺν παιδὶ* ι 199.
57 *ἐποψόμενος* τ 260 = 597 = ψ 19.
59 *σαώτερος* Α 32.
60 *ἐγὼ δέ τοι* π 66. τ 548.
61 *ἡμετέρην* ζ 191. π 117.
68 *ἀπόπροθεν* Κ 209. 410. Ρ 66. 501. ζ 218. η 244. ι 188. ρ 408.
70 *ἐπέδραμον* Ξ 421. Σ 527. ξ 30.
72 *περίσσαινον* π 4.
73 *λάεσσι(ν)* Ω 798. ζ 267. κ 211. 253. ξ 10.
ἀπὸ χθονὸς Ε 13. Ξ 349. Π 635. Ρ 722. Υ 325. Ψ 730. γ 453. δ 375. κ 99. 149.
75 *ἐρητύσασκε* Β 189. Λ 567.
78 *θεοὶ ποίησαν* ρ 271. ψ 258.
79 *ἀνθρώποισιν* Cypr. frg. 10, 2. (K.)
μετέμμεναι Σ 91.
80 *νοήμονες* β 282. γ 133. ν 209.
84 *ἐσσυμένως* ι 73. π 51.
85 *ποτὶ ζόφον* Μ 240. ν 241.
86 *ἐπήλυθε(ν)* Θ 488. Ι 474. Υ 91. δ 793. κ 31. λ 200. μ 311. ν 282. ρ 606.
87 *ἀνιόντα*, sed accus. sing. Ζ 480. α 259. κ 332.
88 *μάλα μυρίαι* ο 556.
90 *ἐν οὐρανῷ* Θ 555.
94 *κορύσσεται* Δ 424. 442.
95 *μετόπισθε* Λ 82. Κ 490. Ν 71. Ο 645. 672. Ρ 261. Σ 155. Χ 119. 336. Ψ 340. Ω 657. ε 147. ι 539. λ 224. ν 241.
101 *ἀνὴρ κεχρημένος* Hes. Op. 478.
102 *ἀμφὶ πόδεσσιν* ξ 23.
103 *παρασταδὸν* Ο 22. κ 173. 547. μ 207.
108 *ἐπὶ πάντας* Ξ 381.
θηεῖτο ζ 237.
109 *κτεάνων* Hes. frg. 144, 5. (Rz.)
110 *τε βίη τε* ο 329. ρ 562.
112 *περ ἔχων ἐν* δ 97.
ἐν στήθεσι(ν) Λ 430. Υ 20.

113 *ἀρηρότα* *O* 530.
119 *περὶ πάντων ἔμμεναι* *Α* 287.
121 *ἐπήλυθε* cf. v. 86.
127 *διηκόσιοι* *I* 383.
129 *μετὰ τοῖσι(ν)* *K* 62. 414. *Λ* 502. *Σ* 508. *γ* 362. *ο* 253. *τ* 126. *χ* 321.
δυώδεκα *B* 637. *Σ* 230. *Φ* 27. *ι* 159. 204. *μ* 89.
130 *Ἠελίου* *δ* 45. *χ* 84, sed non nomen proprium.
133 *ἔκπαγλον* *N* 413. 445. *Ξ* 453. 478. *χ* 256.
138 *βίηφί τε* *μ* 246. *φ* 315. 371. 373.
143 *ἔπειτ' ἐπόρουσε(ν)* *E* 436. *Π* 784. *Y* 445.
ἐυσκόπῳ *η* 137.
147 *περ ἐόντα* *Δ* 534. *E* 625. *Θ* 284. *K* 114. *Ω* 570. *ϑ* 331. *υ* 271.
151 *κορωνίσι*, alia notione de navibus dictum *A* 170. *B* 297. 392. 771. *H* 229. *I* 609. *Λ* 228. *O* 597. *Σ* 58. 338. 439. *Y* 1. *X* 508. *Ω* 115. 136. *τ* 182. 193.
152 *βίην ὑπέροπλον* Hes. Th. 670.
153 *καταυτόθι* *κ* 273. *φ* 90.
159 *Διὸς γόνον* *E* 635.
προσέειπε saepissime apud Homerum
160 *φίλος υἱὸς* *N* 299. *Ψ* 289. *β* 17. *γ* 111. *ο* 63. 554. *π* 339. *ϱ* 3. *υ* 283. *φ* 432. *ω* 151.
μετόπισθεν *λ* 382. *ω* 84.
163 *σφετέρῃσιν* *Δ* 409. *α* 7.
164 *ἀπ' Ἄργεος* *B* 287.
170 *ἀτρεκέως* *B* 10.
187 *ὁδοιπόρον* *Ω* 375.
192 *προσελέξατο* Hes. Op. 499.
199 *εἴσκομεν* *N* 446. *ι* 321. *λ* 363.
202 *μάλιστα δὲ* *Α* 175. *B* 57. 589. *Γ* 388. *Θ* 84. 326. *N* 734. *Σ* 175. *β* 41. *η* 171. *π* 397.
204 *πρώτιστα* *A* 105. *B* 405. *I* 168. *Σ* 478. *γ* 57. 419. *δ* 456. *ν* 404. *ο* 38. *χ* 113.
207 *νεόμην* eadem structura *δ* 585 = *ϱ* 148.
ἑτέρηφι δὲ *Π* 734. *Σ* 477. *X* 80.

212 ἐπέλασσα φ 138.
216 τὸ μεσηγύ h. Cer. 318.
225 πεπάλακτο Λ 98. 535. Μ 186. Υ 400. 500. χ 406.
227 θάμνοισιν η 285.
228 δεδεγμένος Δ 107. Θ 296. Κ 62. Λ 124.
229 ἀριστερὸν Ε 16. 660. Λ 321. Π 106. 478.
232 ἀπὸ χθονὸς cf. v. 73.
233 πάντῃ δὲ Π 111.
239 προπάροιθε ποδῶν Ν 205.
247 ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ Δ 485.
252 ἀπόπροθεν cf. v. 68.
253 ἑτέρηφι cf. v. 207.
254 καὶ ἀπ' ὤμων Ζ 28. Π 782.
256 κὰκ κεφαλῆς Σ 24. ω 317.
διὰ δ' ἄνδιχα Hes. Op. 13 (cf. p. 26).
257 καρήατος Ψ 44.
260 σκότος ὄσσε Δ 461. 503. 526. Ζ 11. Ν 575. Ξ 519. Ο 578. Π 316. 325. Υ 393. 471. Φ 181.
262 ὀδύνῃσι Ε 354. 399. Μ 206. Π 518.
263 αὖτις ὑπότροπον φ 211.
271 πελώριος Ε 395. Η 208.
272 βούλευον, ὅπως ι 420. λ 229.
281 καὶ ἀνδράσι Ε 641. Χ 262. η 74. φ 303.

b) Poeta cum immutatione transtulit medias partes has:

2 ἁζόμενος
ἁζομένη Δ 487.

5 ἐπουρανίων
ἐπουράνιος ρ 484.

7 εὔτριχες
εὔτριχας Ψ 13. 301. 351.

12 τετυγμένοι
τετυγμένα Χ 511. ι 223. κ 210. 252. π 185. υ 153. φ 215.

16 *θαλέθουσιν*
θαλέθων Ψ 191.

19 *εὖ μάλα πᾶσι*
εὖ μάλα πάντα ω 123.

20 *ἐπηεταναὶ*
ἐπηετανοὶ ζ 86. ν 247.

22 *τελειοτάτοιο*
τελειότατον Θ 247 = Ω 215.

31 *ἐπ' ἐσχατιὰς*
ἐπ' ἐσχατιῆς ε 489. ι 280. σ 358.

45 *ἂρ κατὰ ἄστυ*
γὰρ κατὰ ἄστυ Β 803.

51 *ἀμείβετο δῖος*
ἠμείβετο δῖος Α 292.

56 *ἀπ' ἄστεος*
πρὸ ἄστεος Ο 351. Ω 783. κ 105. ω 468.

58 *ἐείδεται*
εἴδεται Ξ 472.

68 *προσιόντας*
προσιόντα Λ 742. π 5.

74 *δειδίσσετο*
δειδίσσεο Δ 184.

88 *μάλα μυρίαι*
μάλα μυρίοι π 121. ρ 422 = τ 78.

96 *ἐνεπλήσθη πεδίον*
ἐπλήσθη πεδίον Υ 156.

105 *μεμαότα*
μεμαότε Ν 197.

111 *διερχομένῳ μέγαν*
διερχόμενος μέγα Ζ 392.

116 *ἔμεν οὐδὲ*
ἔμεν ἠδὲ τ 64.

120 *διαμπερέως*
διαμπερές semper eodem loco Ε 112. 284. 658. Η 171. Κ 89. 325. 331. Μ 398. 429. Ν 547. Ο 70. Π 499. 618. 640. Σ 563. Τ 272. Υ 362. Χ 264. δ 209. ε 256. 280. η 96. ϑ 245. κ 88. λ 558. ν 59. ξ 11. ο 196. ϱ 194. τ 442. υ 47. χ 190. ψ 150.

121 *οὐ μὲν γάρ τις*
οὐ μὲν γάρ τι α 78.

125 *περιώσια*
περιώσιον Δ 359. π 203 eadem ratione.

128 *ἐπιβήτορες οἵ γ'*
ἐπιβήτορες οἵ κε σ 263.

131 *πᾶσιν δὲ μετέπρεπον*
πᾶσιν δὲ μετέπρεπεν Β 579.

134 *λασίοιο*
λασίοισι Α 189.

141 *ἀρίζηλος*
ἀρίζηλοι Ν 244. Χ 27.

145 *προσιόντες*
προσιόντα Λ 742.

146 *κατὰ δ' αὐχένα*
κατ' αὐχένα *Υ* 455. *Φ* 406. *χ* 328.

148 *ἐπιβρίσας*
ἐπιβρίσῃ *Η* 343.

149 *ὑπάτοιο βραχίονος*
πρυμνοῖο βραχίονος *Ν* 532.

163 *ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι*
ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο *Α* 297. *Δ* 39. *Ε* 259. *Ι* 611. *Π* 444. 851. *Φ* 94. *λ* 454. *π* 281. 299. *ρ* 548. *τ* 236. 495. 570.

166 *ἐν πλεόνεσσιν*
μετὰ πλεόνεσσιν *π* 88.

167 *παρεόντος*
παρεόντ' *ξ* 145.

173 *μιμνήσκομαι*
μιμνήσκεται *ο* 54.

176 *ἀριφραδέως*
ἀριφραδέα *Ψ* 240. *ψ* 225.

184 *ἐπεὶ οὐ μάλα τηλίκα*
ἐπεὶ οὐκέτι τηλίκος *α* 297. *τ* 88.

191 *ῥηίτερον*
ῥηίτεροι *Σ* 258.

194 *κατὰ στάθμην*
ἐπὶ στάθμην *ε* 245. *ρ* 341. *φ* 44. *ψ* 197.

195 *τὰ ἕκαστα λέγοιμι*
τὰ ἕκαστα λέγων *μ* 165.

208 ἐπηρεφέος
ἐπηρεφέας κ 131.
ἐπηρεφέες *M* 54. μ 59.

228 ὑλήεντι
ὑλήεντα Antimach. Theb. frg. 62 K.

229 ἆσσον ἰόντος
ἆσσον ἰοῦσα τ 392.

244 ἐνεπλήσθη cf. v. 96.

250 ὑπὲκ χειρῶν ἔφυγεν
ἐκ χειρῶν φύγον Θ 167.

258 ἀμαιμακέτοιο
ἀμαιμάκετον ξ 311.
ἀμαιμακέτην Π 329.

267 ἀποδρύψῃ
ἀποδρύψωσι ρ 480.

273 τεθνειῶτος
τεθνηῶτος Ω 244. α 289. β 200.

275 πειρωμένῳ
πειρωμένη ψ 181.

279 ταμεσίχροος
ταμεσίχροας *N* 340.

IV. De singulis vocabulis.

In hoc capite agitur de iis vocabulis, quae e veterum epicorum carminibus petita eadem atque apud illos notione adhibita sunt.

Etsi inter tempora, quibus veterum epicorum carmina et nostri poetae opusculum composita sunt, haud exiguum spatium intercedit, tamen inveniuntur in hoc carmine aliquot voces epicae ab illius temporis interpositi scriptoribus, quorum quidem libri ad nos pervenerint, nusquam usurpatae. Nec non occurrunt vocabula epica, quae non aliena quidem sunt ab illis scriptoribus, sed cum apud hos aliam notionem induerint, a nostri carminis poeta eadem qua ab epicis vetustis adhibentur. Illae autem voces, in quibus imitatio quaedam manifesto agnoscitur, paucae sunt. In quibus enumerandis eas, quae ab aliis quoque poetis Alexandrinae aetatis adhibitae sunt, omisi propterea, quod fieri potuit, ut eiusmodi verba iam ante nostrum poetam ab illis scriptoribus translata aut consuetudine illius aetatis trita essent.

a) Vocabula sunt haec desumpta ex epicis:

8	*βόσις*	Hom. *Τ* 268 (*ἅπαξ*).
102	*ἐύτμητος*	Hom. *Κ* 567. *Φ* 30; *Η* 304. *Ψ* 684. 825.
140	*ἐίσκω*	Homerus saepe, alii.
143	*ἐπορούω*	Homerus, alii.
161	*ἧκα*	Homerus, alii.
189	*ἐξερωέω*	Hom. *Ψ* 468 (*ἅπαξ*).
235	*προιάλλω*	Hom. *Θ* 365. *Λ* 3. *ξ* 18. *ο* 370.

247 *ἁρματοπηγός* Hom. Δ 485 (*ἅπαξ*).
248 *εὐκέατος* Hom. ε 60 (*ἅπαξ*).
279 *ταμεσίχροος* Hom. Δ 511. Ν 340. Ψ 803.
ἰωχμός Hom. Θ 89. 158 al.

b) Notiones desumptae sunt hae:

100 *ἕκηλος* *otiosus* h. Cer. 452. Ceteris locis, etiam apud Homerum, hoc adiectivum habet vim quieti, securi.

128 *ἐπιβήτωρ*, quod verti solet *qui salit*, *inscendit* — cf. σ 263. hymn. XVI 5. XXXII 18 —, hoc loco significanter dicitur *qui salit feminam* eadem notione qua *ὀχευτής*: λ 131 = Ψ 278.

208 *ἐπηρεφής* active *desuper tegens*, *imminens*, *opacans*: Μ 54. κ 131. μ 59. Ceteris locis, quibus exstat, vi passiva significat *tectum*, *opacum*.

271 *ἄπνευστος* *facultate respirandi destitutus*, *exanimis*: ε 456. Apud Theophrastum de caus. plant. V 10, 3 significationem habet *flatu venti carens*.

Ex hoc indice cognoscitur voces epicas a poeta adhibitas Homericas esse, nisi quod una (*ἕκηλος*) alia atque apud Homerum notione instructa est. Atque etiam eiusmodi verbis auctor huius de quo agimus carminis usus est, quae ante eum singulis tantum locis Homericis tradita sint, quattuor: *ἁρματοπηγός*, *βόσις*, *ἐξερωέω*, *εὐκέατος*.

Vocabulorum autem epicorum, quibus poeta Theocriteus solus utitur, haud parva pars non ex Homero, sed ex reliquis carminibus epicis vetustioribus petita est. Reperiuntur enim

in Hesiodeis

11 *πολυβότρυος* frg. 122, 2 Rz.
66 *καιρὸν* Op. 694.
71 *Ἀμφιτρυωνιάδῃ* (113 -*ης*, 152 -*αο*) Theog. 317. Sc. 165. 416. 433. 459.

109 *κτεάνων* Op. 315. frg. 144.
219 *αὔλακος* Op. 439. 443.
274 *μόχθον* Sc. 306;

in hymnis Homericis

13	*βουκολίοισι* (95 - *α*)	h. Merc. 288.
21	*νομίοιο*	h. XVIII 5.
23	*εὐθύς*	h. Merc. 355.
28	*ληνούς*	h. Merc. 104.
45	*πολίταις*	h. Cer. 99.
84	*αὔλιον* (87 - *α*)	h. Merc. 103. 106. 134. 399.
90	*προτέρωσε*	h. XXXI 10.
156	*τρίβον* (228 - *ῳ*)	h. Merc. 448.
158	*ἀρίσημος*	h. Merc. 12.
272	*λασιαύχενα*	h. Merc. 224. VI 46;

in Batrachomyomachia

238. 272 *βύρσαν* Batr. 127.

In hymnorum tabula id mihi monendum videtur hymnum in Mercurium plus quam dimidiam partem earum vocum praebere, quae primum in hymnis occurrentes in carmine Theocriteo adhibitae sunt.

B. De novatione verborum.

Altera iam nobis tractanda videtur quaestio cum priore arte coniuncta, quasnam voces scriptor carminis XXV a prioribus poetis et a communi sermonis usu alienas ex suo ingenio primus finxerit. Difficillimum sane in hac re est certo rectoque iudicio uti, quia in tanta Graecarum litterarum iactura ne in uno quidem vocabulo, quod apud nostrum poetam primum legimus, pro certo negari potest eo iam ante nostrum poetam scriptores, quorum opera interierunt, usos esse. Nec tamen omni successu carere hanc quaestionem mihi persuasum est.

Priusquam autem ad illa verba transeamus, breviter enumerabimus ea huius carminis vocabula, quae a veterum epicorum carminibus aliena apud posteriores scriptores nostro poeta vetustiores exstant. Quo in numero nonnulla reperiuntur, quae non ante Alexandrinam quae vocatur aetatem occurrant, ita ut nonnunquam sit incertum, an primum a poeta nostro adhibita sint. Huius modi voces asterisco indicavi.

1. 51 ἀροτρεύς *
15 τῖφος *
21 ἀγριέλαιος, 257 -ον *
25 σπόρον
27 ἀμπελοεργοί
30 γύαι
31 ἀκρωρείης
52 φραδῇ
63 χειροπληθῆ
89 ὑδατόεντα *
110 βαρύφρονος *
122 καταφθείρουσι
125 ζῳοτόκοι
θηλυτόκοι
131 ἀργησταί
132 ἀτιμαγέλης
133 γαυριόωντες
137 ἐβρυχῶντο
142 σκύλος *
163 ἄρτι

182 εὔυδρον[1])
183 Ἀπίς*
201 ἐπίκλυζον
204 ἐπέταξεν
207 βάκτρον
208 αὐτόφλοιον* κοτίνοιο
209 ἔμμητρον*
210 ὁλοσχερές*
219 σπορίμοιο
222 μεταυτίκα
223 σήραγγα
225 αὐχμηρὰς
226 περιλιχμᾶτο
231 παλίσσυτον
234 λαμυροὺς
240 ἀσώμενος
243 κέρκον
246 λαγόνας
259 τρομεροῖς
262 παραφρονέοντα
264 προφθάς
266 ἐγκρατέως
277 ἀνασχίζειν
278 ἀπέδειρα.

§ 1. De vocabulis singulariter formatis.

a) Duo haud insolita vocabula in unum novum contrahuntur.

α) Vocabula cum praepositionibus composita sunt.

ἐπαξονίῳ 249 (ἅπαξ εἰρημένον)

qui est in axe vel in axibus. Simplex ἀξόνιος legitur apud Statyllium Anth. Pal. IX 117, 5 et Nonnum Dion. I 188. XXXIII 288. Vocem ὑπαξονίων, quam libri praebent in Callim. lav. Min. 14, in ὑπ' ἀξονίων emendavit Schneiderus (vide eundem in Callimacheis I p. 333 sq.).

ἐπιμηθές 79 (ἅπαξ εἰρημένον)

recte legitur in B et restituendum est in Φ D ex ἐπιμηθεύς; significat autem proprie idem atque Ἐπιμηθεύς, qui e. g. a Pindaro Pyth. V 27 ὀψίνοος vocatur = *qui sero sapit.* Cf. Eustath. opusc. c. XXV p. 270, 64 [Tafel] νῦν ἀναφρονεῖν με καὶ ὑστέρῳ χρόνῳ ἐπιμηθικῶς αἰσθέσθαι. Sed in nostro carmine ἐπιμηθές eadem ratione intellegi nequit; neque enim eo pertinet, quod canes, cum primo latra-

[1]) In Hesiodi fragmento 24 cum Rzachio non εὔυδρον sed ἔνυδρον lego.

vissent, lapidibus verbisque aratoris adducti tum demum tacuerunt, ita ut voce ἐπιμηθές canes quodam modo vituperentur, quod non a principio tacuerint; immo hoc vocabulo continetur canum[1]) laudatio quaedam, quoniam in versu insequenti et in vocula καί, quae habet illo loco vim in meliorem partem auctivam (cf. v. 82), et in vocula ὧδε, quae ad ἐπιμηθές spectat, vim laudandi inesse ex tota sententia elucet. Quae eadem vigilantia ac diligentia per se laudabilis in versu 83, cum nimia sit et insana, vituperatur: νῦν δὲ λίην ζάκοτόν τε καὶ ἀρρηνές. Quamquam autem is, qui lente — interdum sero — sapit, id quod sibi faciendum esse intellexit, haud raro prudenter exsequitur, tamen veri dissimile est ἐπιμηθές per se non modo lentum, sed etiam cautum, diligentem providentemque significare posse. Verumtamen eadem notio subest quae vocabulo ἐπιμελής (*diligens*), quod poeta utique memoria tenuit nec vero propter metrum adhibere potuit.

περιγληνώμενος 241 (ἅπαξ εἰρημένον)

gloss. cod. M περιβλέπων *oculorum pupillis lustrans* sive *omnia collustrans oculis*. Cum autem neque hoc verbum compositum neque ullum aliud usquam litterarum Graecarum praeterea inveniatur a substantivo γλήνη ductum, vocem περιγληνώμενος a poeta audacter novatam esse veri simile est.

περιπλήθουσι 13 (ἅπαξ εἰρημένον)

Etiam compositum verbum περιπλήθειν a ceteris omnibus et poetis et pedestris orationis scriptoribus alienum est; significat autem idem fere quod simplex πλήθειν, quod saepe exstat in Graecis litteris. Cum praefixo περί com-

---

[1]) Reiciendam puto sententiam Hartungii in Philol. XXXIV p. 650 prolatam *In illis lectionibus latet ἐπιμηθῶς, quod sic interpretandum est: quam prudenter dei effecerunt, ut tale animal hominibus esset.* Hanc enim interpretationem ipsa structura verborum excludere mihi videtur.

positum occurrit apud Homerum ο 405 adiectivum περιπληθής. Nec vero apud veteres epicos ullum compositum verbi πλήθειν invenitur; apud Homerum enim ι 8 παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι non per tmesin dictum esse censeo.

προδείελος 223 (ἅπαξ εἰρημένον)

gloss. πρὸ δείλης ἑσπέρας *ante vesperam, subvespertinus.* Non dubito, quin hoc vocabulum, quod in nostro carmine solo reperitur, ipsum poetam habeat auctorem. Etenim non minus facili componendi ratione ex adiectivo epicorum poetarum proprio δείελος praefixa praepositione πρὸ confectum est quam ὑποδείελος ab Arato in v. 118 et 826. At cum Arateum illud ὑποδείελος sui similem habeat et vocem ὑφεσπέριος (Dion. Per. 450) et vocem ὑφέσπερος (Anth. Pal. V 305), poeta noster hoc vocabulum praebet non tam singulari formatione quam notione. Nam voces προῆμαρ et προνύξ[1]), praeterquam quod substantiva sunt, ea quoque re differunt a formatione adiectivi προδείελος, quod praefixum πρό in iis non ut in voce προδείελος tempus significat, sed vim habet intensivam.

συνάμα 126

simul una exstat hoc loco primum, postea apud Lucian. Pisc. c. 51, de merc. cond. c. 11, Timon. c. 23, Harmon. c. 3. Sext. Empir. adv. math. XI 159; σὺν δ' ἅμα legitur apud Meleagrum Anth. Pal. IV 1, 27.

ὑπόδροσοι 16 (ἅπαξ εἰρημένον)

paulum roscidi. Huic vocabulo vis eadem est quae vocibus δροσερός vel δροσώδης, sed ita ut praefixum ὑπό accedat ad notionem simplicis vocabuli paululum imminuendam. Nec vero apud Homerum adiectiva cum ὑπὸ eiusdem significationis composita inveniuntur, immo tales notiones

---

[1]) Semonides Amorg. frg. 7 τόφρα δ' ἐσθίει μὲν ἐν μυχῷ
προνὺξ προῆμαρ· ἐσθίει δ' ἐπ' ἐσχάρῃ.

posterioris sunt aetatis. Primus Herodotus videtur composita tali vi praedita offerre, cf. VI 48 *ὑπόθερμος*.

β) Vocabula cum aliis praefixis componuntur.

ἀρρηνές 83 (*ἅπαξ εἰρημένον*)

ferum, difficile. Haec vox neque cum *ἄρρην* neque cum *ἄρην* (*α* cop. + *ϝρήν*) coniungenda est; nec magis demonstrari potest eam ab ipso verbo *ἀρράζειν* (cf. *ῥάζειν*, *ῥύζειν*) repetendam aut *canum hirrientium epitheton onomatopoeticum*[1]) esse. Immo nonnisi id unum dici potest *ἀρρηνὲς* significare *ἄγριον*, *δυσχερὲς* et cohaerere cum *ἀρρηνεῖν* h. e. *λοιδορεῖν* (Hesych.).

πολύρραπτον 265 (*ἅπαξ εἰρημένον*)

gloss. *πολύρραφον*; certe idem valet ac *πολύρραφος* et *πολυρραφής* *multum consutus.* Quo in adiectivo componendo poeta nihil non ad rationem direxit; coniunxit enim adiectivum *πολὺ* cum adiectivo verbali *ῥαπτός*. Nec vero imitatus est Homerum, qui aliud eiusdem radicis compositum praebet aliter formatum *ἐυρραφής* *β* 354. 380.

πολυώδυνος 238

Suid. interpretatur *ὁ ἐν μεγάλῃ θλίψει ὤν* *multos dolores habens* proprie, h. l. *multos dolores ferens sive efficiens.* Post nostrum poetam legitur haec vox eadem notione *multos dolores ferens* apud Marianum scholasticum Anth. Plan. 201, 3 et apud Meletium, de hom. nat. c. 30 (Patrol. Graeca ed. Migne t. 64 p. 1277), significatione *multos dolores habens* apud Palladam Anth. Pal. XI 386, 5 et apud Glaucum Anth. Plan. 111, 1. Eadem compositione usus est is, qui Eurip. epist. 4 confinxit, adhibens vocabulum *πολυωδυνία.*

---

[1]) Lobeckius, Pathol. serm. Graeci prol. p. 194.

τετραπόλοισιν 26 (*ἅπαξ εἰρημένον*)

gloss. *τετραβολισμένοις quater aratis.* Hoc compositum, quippe quod eadem lege et ratione qua *τριπόλοις* in versu 25 confectum sit, nullam praebet offensionem, nec puto hanc vocem, quamvis et ante poetae aetatem et postea in Graecis litteris frustra quaeras, poetae adscribendam esse inventori. Cum enim fieri posset, ut vervactum non solum *τρὶς* sed *τετράκις* per annum aratro subigeretur (vide Vergil. georg. II 398 sqq.), *τετράπολος* eodem iure quo *τρίπολος* vulgaris consuetudinis esse potuit.

γ) Vocabula ex adiectivis vel adverbiis et substantivis componuntur.

ἀγχόμοροι 203 (*ἅπαξ εἰρημένον*)

Neque huius vocis (cod. D) neque vocis *ἀγχίμοροι* (Iunt. Call.) ea quam locus postulat significatione (*propinqui* sive *vicini*) praeditae formatio explicari potest; sine dubio versus 203 corruptus est.

αἰνολέοντα 168 (*ἅπαξ εἰρημένον*)

gloss. *χαλεπὸν λέοντα horrendum leonem.* Eadem ratione atque haec vox cum praefixo *αἰνο-* ita, ut prior pars posterioris attributum exprimat, compositum est vocabulum bestiam quandam significans *αἰνόλυκος* a Leonida Tarentino Anth. Pal. VII 550, 2. Exstant autem eodem modo formata substantiva

αἰνόπαρις apud Alcman. frg. 40 et Eurip. Hec. 925
αἰνοπέλωρον apud Oppian. Hal. V 303
αἰνογίγας apud Nonn. Dion. IV 447
αἰνοτύραννος apud ignotum poetam Anth. Plan. 350, 5.[1])

---

[1]) In Aeschyli Choeph. 315 pro codicis M lectione *ὦ πάτερ αἰνόπατερ* Hartungius recte restituit vocem *αἰνοπαθές*, quam fortasse legit scholiasta, qui *δεινὰ παθὼν* interpretatur.

καλοπέδιλα 103 (ἅπαξ εἰρημένον)

gloss. τῶν ποδῶν ὑποδήματα *ligneos calceos.* Nec vero Fritzschio, qui Hermannum opusc. VIII p. 325 secutus ad h. l. adnotavit *significantur autem vincula e coriis facta, quibus crura vaccarum muigendarum alligabantur, ut prope* (ἐγγὺς) *utrimque stantes* (παρασταδὸν) *possent pastores ubera prensare, ne illae recalcitrarent*, adstipulari possum; non enim ad boum, sed ad suos ipsius pedes homo ille, de quo in v. 103 agitur, calceos alligat.

κνήμαργοι 127 (ἅπαξ εἰρημένον)

gloss. λευκόποδες. Hesychius vertit κνημώδης, παχύκνημος; attamen non qui crassas tibias sed *qui crura alba habent* significantur (κνήμη, ἀργός). Cum ἀργι- (ἀργός = *nitidus, albus*) composita est sed ita, ut ἀργι- priorem novi verbi partem efficiat, apud Homerum vox ἀργιόδους (*qui albos habet dentes*).

δ) Vocabulum e radice verbali et substantivo componitur

ἐχέστονον 213 (ἅπαξ εἰρημένον)

gloss. χαλεπὸν στόνον ἔχοντα *gemitum afferentem.* Hoc adiectivum sine dubio ad exemplum Homeri formatum est; neque enim veri dissimile est poetae nostro ante oculos obversata esse, quae apud Homerum ad sagittas vel tormenta relata inveniuntur epitheta ἐχεπευκής, πολύστονος.

b) Vocabula e noto et usitato quodam derivantur nova terminatione adhibita.

ἀμόλγιον 106

gloss. κισσύβιον *mulctrum* pro usitatiore voce ἀμολγεύς adhibitum est. In schol. Luciani Hes. c. 4 vocem ἀμολγεῖον Dindorfius mutavit in ἀμόλγιον. Sed etiam in lingua Latina hoc vocabulum diversas terminationes praebet: *mulctrum, mulctra, mulctrarium, mulctrale.*

βοαύλους 108 (*ἅπαξ εἰρημένον*)

bubile. Forma repetenda a nominativo in -*ος* exeunte hoc solo loco exstat aeque ac *βόαυλον* tantummodo apud Apollon. Arg. III 1288, *βοαύλιον* apud Orph. Arg. 440; significat autem idem ac *βούσταθμον*, *βούστασις*; vide Poll. I 249.

ζαχρεῖον 6 (*ἅπαξ εἰρημένον*)

gloss. *ἄγαν χρῄζοντα* *valde indigentem*. Homerus aliique poetae epici praebent formam *ζαχρηής*. Huius vocabuli praefixum *ἐπιτατικόν* vim eandem habet quam *μέγα*, *ἰσχυρόν*, *πολύ*, nisi dialectice significat *διά*; altera pars *χρεῖος* per se est adiectivum, quod eadem atque hoc loco *ζαχρεῖος* notione usurpatum invenitur apud Eurip. Herc. 1337.

νευρειήν 213 (*ἅπαξ εἰρημένον*)

gloss. *νευράν* *nervum*. Hoc vocabulum ex forma *νευράν* quin productione ortum sit mihi dubium non est. Vide Lobeckium[1]), qui *νευρειήν* fęmininum adiectivi *νεύρειος* esse suo iure negans ex *νευράν* productum vult. Talia verba paragoga Alexandrina aetate usitata fuisse videntur in carminibus epicis.

πισῆας 201 (*ἅπαξ εἰρημένον*)

palustrium regionum incolas poetae adscribendum esse puto; repetitum est *πισεύς* a voc. *πῖσος* (Hom. *Υ* 9. *ζ* 124. h. Ven. 99. Apoll. Arg. I 1266. III 1218 et in schol.) similiter ac *πεδιεύς* (Diog. Laert. I 58) a *πεδίον*, *σταδιεύς* a *στάδιον*; vide Meinekium ad h. l.

ὠρυγμοῖο 217 (*ἅπαξ εἰρημένον*)

ululatus, *eiulatus*, non *ὠρυθμοῖο* scribendum esse recentiores editores consentiunt. Adhibitum est voc. *ὠρυγμός* pro *ὠρυγή* (cf. Poll. V 86, qui illud proprie ad lupos pertinere dicit), aeque ac praeter *ὀλολυγή* invenitur *ὀλολυγμός* apud Aesch. Sept. 250; Agam. 581; Choeph. 381. Eurip. Or. 1137.

---

[1]) Paralip. grammaticae Graecae p. 354.